ТРАВЕНЬ

1974

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 9 (931)

Ціна номера 12 коп.

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

А ВАСЬКО СЛУХАЄ ТА ЇСТЬ...

Деякі керівники ліберально ставляться до розкрадачів соціалістичної власності.
(З листів до редакції).

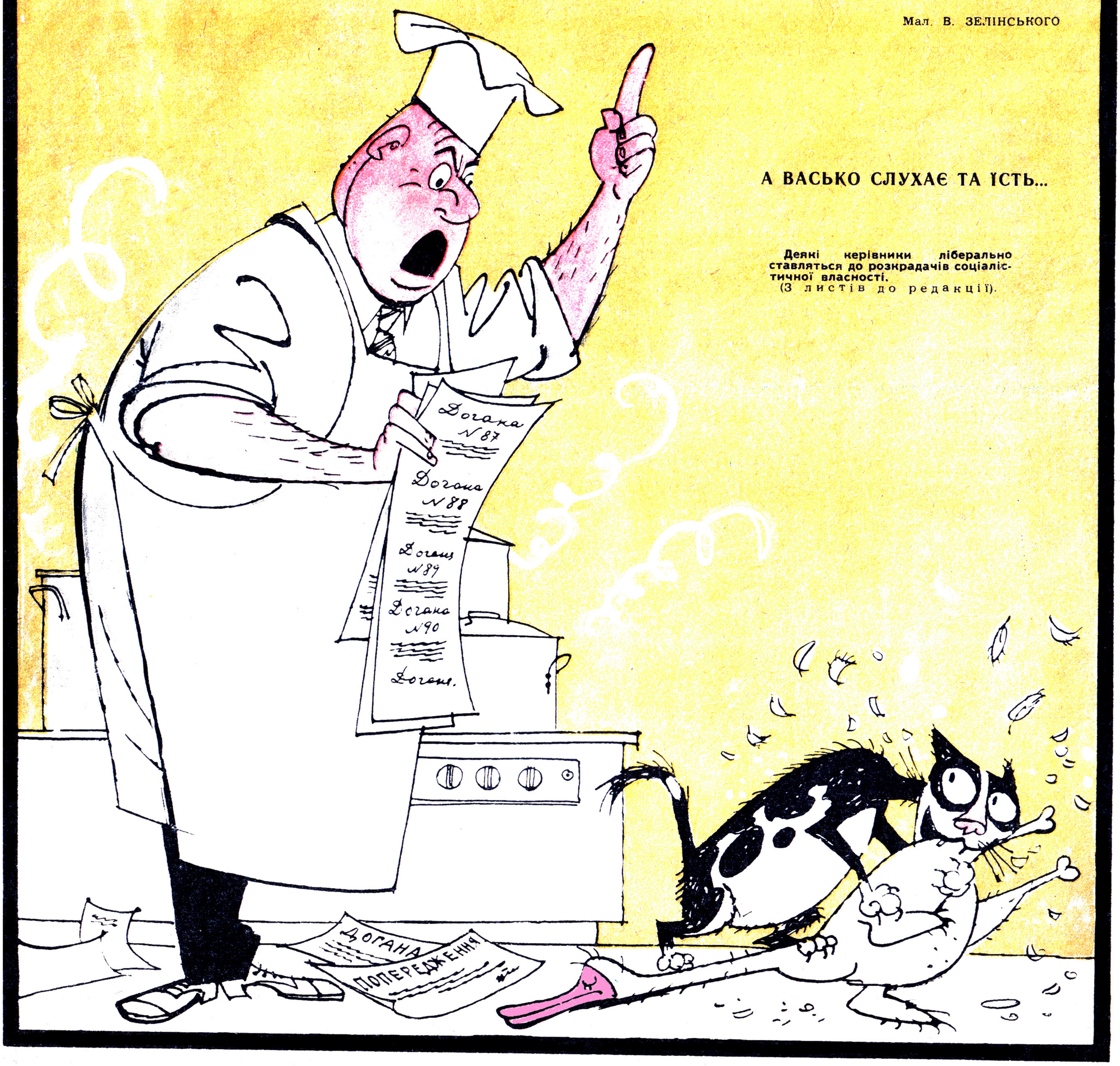

— Ой начувайся, Васько, ой стережися! Упіймаєшся ще раз на крадіжці — нарікай тоді на себе...

Телеграфне агентство Перця

ГЕЙ, ВИДНО СЕЛО!..

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Цінний подарунок одержали любителі телевізійних передач села Городківки Крижопільського району: два роки тому спеціально для них було споруджено високий металевий ретранслятор. Тепер, вибравшись на ретранслятор, мешканці Городківки можуть побачити геть усе своє село — від краю і до краю. Що ж до телевізійних передач, то їх, як і раніше, тут не видно, бо ретранслятор не діє.

ЗНОВУ «ЛІТАЮЧІ ТАРІЛКИ»

ОДЕСЬКА область. (Кор. ТАП). На цей раз свідками дивовижного явища стали мешканці села Олександрівки Красноокнянського району: багато хто на власні очі бачив, як «тарілки» літали в повітрі, а дехто навіть і чув, як вони падали на землю.

Компетентними особами з'ясовано, що літаючі апарати, схожі на тарілки, насправді є звичайнісінькими радіорепродукторами. Вони тут уже давно літають з вікон на смітник, бо т. Закриничний — начальник райвузла зв'язку — ніяк не спроможеться відремонтувати радіотрансляційну мережу, що вибула з ладу ще п'ять років тому.

ЩО СНИТЬСЯ КУРЦІ?

Кажуть — просо... Але не всім. Наприклад, курям у колгоспі «Комуніст» Ємільчинського району Житомирської області сняться березові віники й банне мило... В цьому колгоспі з ініціативи П. М. Кравченка — голови правління — навесні 1973 року курей розмістили у сільській бані. Живуть-поживають вони там ще й нині.

Як запевняють фахівці, в інших колгоспах курям таке чудо й не снилося...

НА ПРИЙОМІ

Голова сільради села Вінницькі Хутори Сергій Якович Ільєнко зобов'язав медпрацівників місцевої лікувальної амбулаторії. приймати хворих тільки в тому випадку, якщо вони здадуть курячі яйця.

(З листа до редакції Т. КУЧЕРУКА).

Кабінет. Головний лікар і медперсонал сидять і роблять розкладку: хронічний тонзиліт — 9 яєць, стоматит — 8, запалення кишечника — 12, аскаридоз — 11, гіпофізарна кахексія — 19, бронзова хвороба — 23, гіменолапідоз — 18, вібраційна хвороба — 3 яйця (може побити), гігантизм і дивертикул Мекеля — по 29 яєць і т. д. і т. п.

— Доброго дня вам!

— Доброго... Що у вас?

— Щось у боку штрикає і смокче під ложечкою.

— Я питаю, що у вас у вузлику?

— А-а, у вузлику, то, знаєте, паляниця. До куми йшла...

— Ідіть далі. Нам не паляниця потрібна — нам яйця потрібні. Хто там наступний?

* * *

— Здрасті!

— Здрасті! Що скажете?

— А-а! О-о! Так язика обклало.

— Нічого страшного. Хронічний тонзиліт. Яйця п'єте?

— П'ю.

— А інші повинні пити, як ви думаєте?..

— Зрозуміла. Принесу...

— От і добре. Заходьте...

* * *

— Здрас!..

— Здрас! Сідайте. Ага! У вас амелоїдний перикардит... Півтора десятка яєць...

— І все пройде?..

— Здасте півтора десятка, тоді й говорити будемо...

—Та я вам хоч три десятки, ви тільки рецепт випишіть.

— По-перше, не мені, по-друге, це для сільради, по-третє, тоді випишемо, як яйця здасте...

* * *

— Здра!..

— Здра! Оголошення на дверях читали?

— Не можу...

— Що «не можу»?

— Розігнутися не можу, голови підняти...

— Нічого дивного. Звичайний радикуліт... Яйця є?

— Будуть...

— Коли будуть?

— Навесні. У мене такі прокляті кури, що тільки навесні несуться.

— От навесні й прийдете лікуватися.

— Тоді я на сонці вигріюсь...

* * *

— Добридень!

— Добридень! Принесли?

— Принесла!

— Скільки?

— П'ять.

— Мало.

— Але свіжі. Сьогоднішні.

— Зберете ще й завтрашні і — до мене. У вас же — аскаридоз...

— О, господи!.. Хоч не лякайте такими словами...

* * *

— Привіт!

— Привіт!

— Слухай, голова болить. На частини розривається...

— Яйця є?

— Які яйця?

— Курячі яйця.

— Ти що, смієшся з мене?

— А-а, це ви, Сергію Яковичу. Ніколи й вгору глянути: яйця ж заготовляю.

— Молодець. Дай якусь таблетку.

— Оголошення на дверях читали: поки яєць не здасте — ліків ніяких.

— Та я ж голова.

— Тут ви пацієнт.

— Я ж сам цю вказівку дав.

— Чому ж ви її сами порушуєте?

Німа сцена.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

Вінницький район Вінницької області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

perec-ua.
perec-ua.

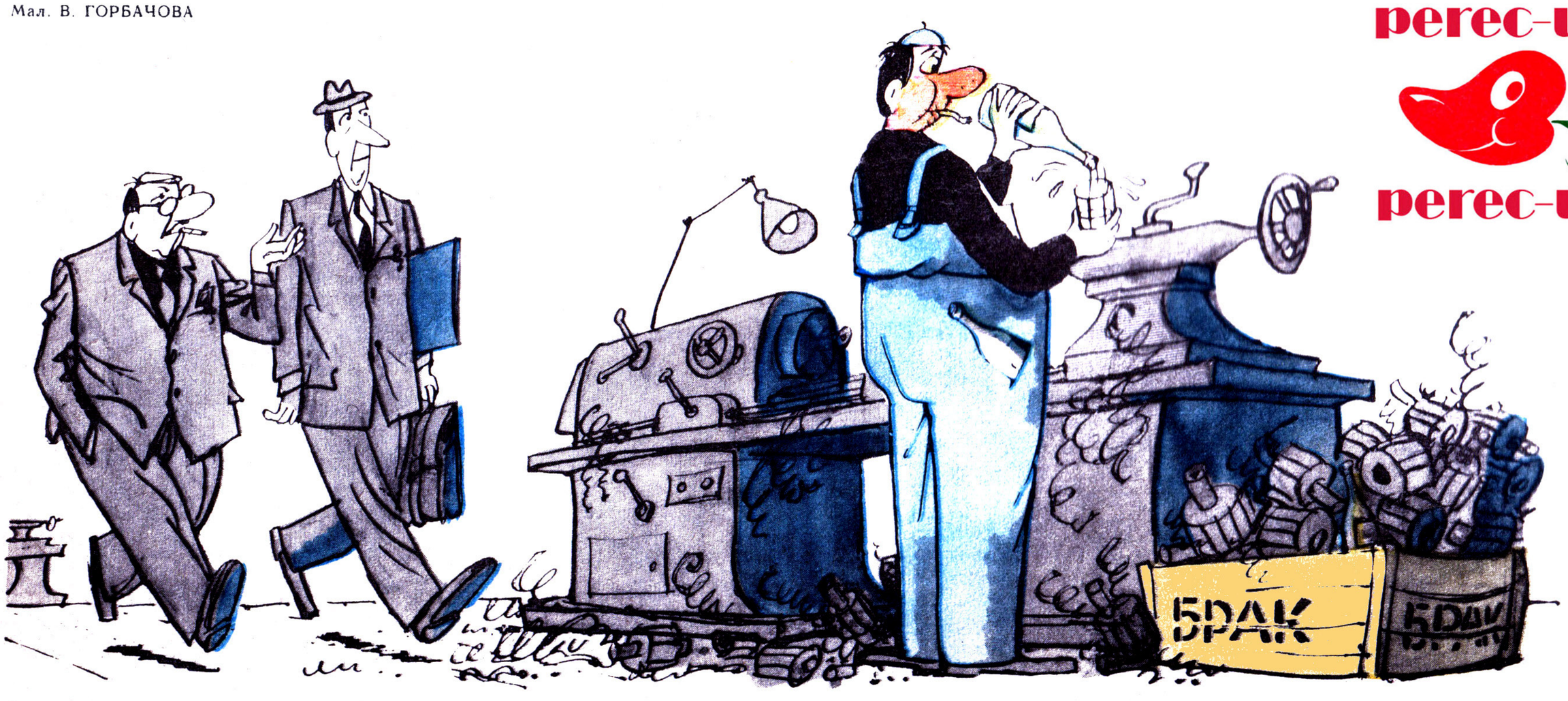

— Хороші робітники хворіють, а цього, як на зло, ніякий грип не бере!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Шановні колеги! Я вважаю дисертацію настільки вдалою, що не треба й заключного банкету.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Гроші, як відомо, люблять рахунок. У колгоспі ім. Першого Травня Маньківського району на Черкащині їх теж рахували, але не завжди куди слід клали. Тому певні суми потрапляли не в колгоспну касу, а в кишеню тих, хто рахував гроші.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Начальник Черкаського обласного управління сільського господарства т. Мусатенко повідомив, що справу про розкрадання грошей у колгоспі ім. Першого Травня передано прокуророві району для розслідування. Голову колгоспу Кислинського С. Л. з роботи знято.

Інструкція дозволяє

ГУМОРЕСКА

— Шістнадцять сорок, — сказала залізничний касир і простягла мені у віконце два квитки.

— Пробачте, а чому два? Я попросив один — до Ярославля. А він, якщо не помиляюся, коштує щось близько дванадцяти.

— Правильно, ось він. А другий — до станції Лисківка.

— Яка ще така Лисківка? Повторюю, мені потрібен один, лише один — до Я-ро-слав-ля! У мене туди відрядження.

— Не кричіть, я чую добре. Як, по-вашому, повинні ми виконувати план чи ні?

— Думаю, повинні.

— А нам, громадянине, не думати, нам виконувати треба. У нас по цій лінії недовиконання.

— Мене ваше недовиконання не цікавить. Ну до чого, скажіть, мені ваша Лисківка?

— Як до чого? Це ж надзвичайне місце. Суцільний озон. Не розумію, чим ви незадоволені — м'який вагон, плацкарта...

Я посміхнувся.

— Але ж обидва квитки на один і той же час!

— Ну то й що? Віддайте дружині.

— Я не одружений.

— Ну, тут я вам зовсім не зможу допомогти!

Касирка почала робити якісь позначки в журналі. Схоже, поступатися вона не збиралася. Я теж.

Раптом сяйнула думка:

— Скажіть, а можна здати його назад у касу?

— В принципі інструкція дозволяє, — неохоче процідила касирка.

Я знов схилився до віконця.

— Тоді прийміть у мене ось цей квиток до станції Лисківка.

Касирка ніби вперше мене побачила. Вона бридливо узяла квиток й почала розглядати його на світло.

— Брали де — у нас чи в міській?

— У вас.

— Ото, бачу, обличчя мені ваше знайоме. Що ж, квиток, здається, дійсний. А з якої причини, громадянине, його здаєте?

— Розумієте, — важко метикував я. — Зібрався ото поїхати... до дружини. На дачу в Лисківку. Знаєте, надзвичайне місце. Навкруги суцільний озон. Не чули? Шкода. А тут раптом терміново треба до Ярославля. Відрядження.

— Що ж, причину можна вважати поважною. Таке трапляється, — погодилася касирка й, відрахувавши проценти, простягла мені кілька купюр.

Савелій ЦИПІН.

ЛЕБІДЬ, РАК І ЩУКА

СТАРА БАЙКА НА НОВИЙ ЛАД

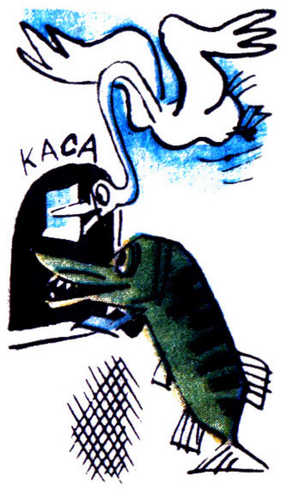

Раз білий Лебідь і смугаста Щука
Побачили, що Рак у воза впрягся сам.
Кричать: «Давай! Тягни! Нехай не кажуть нам
Єхидно всі, що «віз і нині там»,
Бо слухать докір той — одна суцільна мука».
Напнувся Рак. Хоч клешні й землю драли,
А він помалу ліз та ліз,
І — що за чудо! — покотився віз.
Ті двоє аж роти пороззявляли:
«Оце так диво! Хуру покотив!..»
Їм Рак на те: «Нема ніяких див.
Спасибі, що не заважали».
Рак випрягся й поліз відпочивати.
За діло те, яке Рак сам зробив,
І Щука, й Лебідь теж одержали зарплату.

Микола АРТЮХ.

с. Пристроми
Переяслав-Хмельницького району
Київської області.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

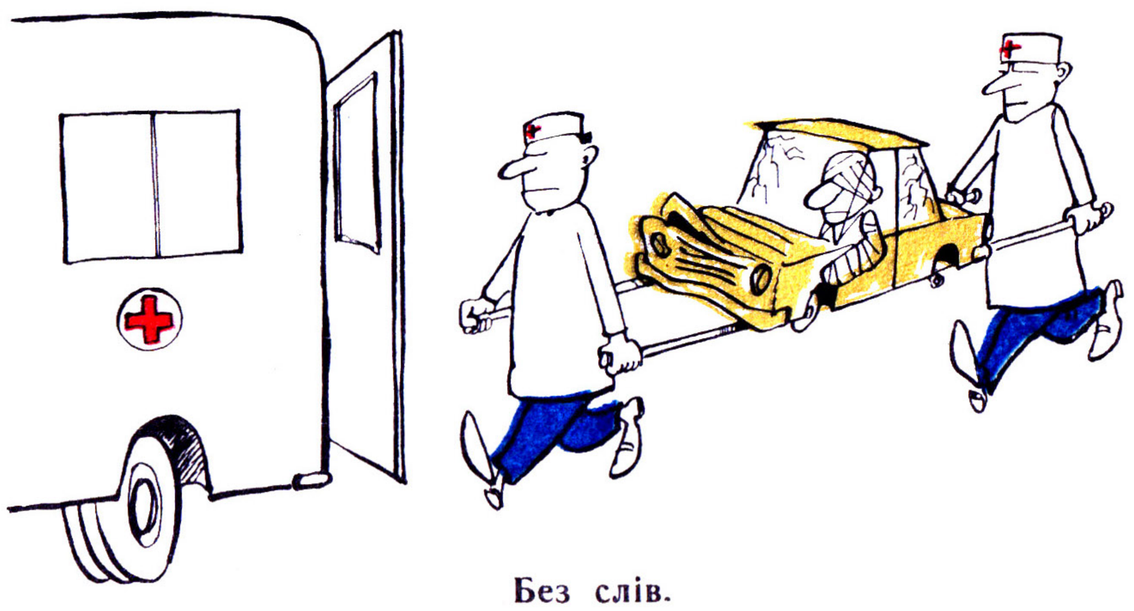

Без слів.

Сердечно вітаємо лауреатів Державної премії Української РСР імені Т. Г. Шевченка!

Художник Михайло Божій.

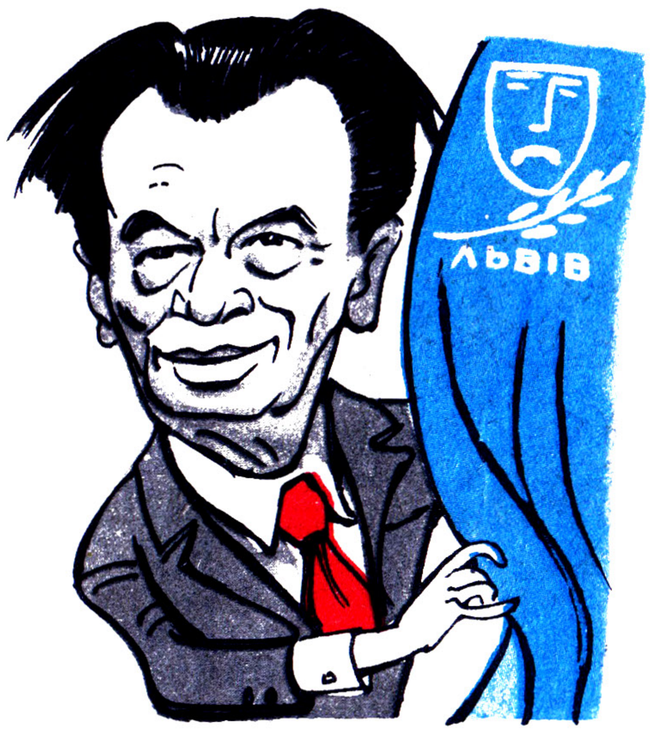

Артист Борис Романицький.

Архітектор Анатолій Ігнащенко

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

ВЕСЕЛИЙ ГУРТОЖИТОК

РОЗПОВІДЬ ВЕТЕРАНА

Значить, так. Живемо ми в гуртожитку номер один по вулиці Ударників. Це якщо сядете коло залізничного вокзалу на одинадцятий трамвай, то прямісінько й доїдете. Вийдете — і одразу ж побачите двоповерховий будинок. Сіро-жовто-оранжевого кольору. Він там один такий. Такий облуплений. Ну, а щоб уже точно зорієнтуватися, дивіться на шибки. У нас вони побиті. Це щоб більше свіжого повітря було.

Отож заходьте в під'їзд і сміливо рушайте нагору. Тільки не лякайтесь мороку. То в нас спеціально такі низьковатні лампочки вкручені. Для розваги. Зіткнешся з кимось на сходах, наб'єш гулю — уявляєте, як потім смішно!

Ага, ще одне. Коли вам ввижатимуться на стінах якісь страшні пики — не дивуйтеся. То зовсім не пики. То звичайні брудні патьоки, що заміняють нам картини, естампи та інші мистецькі твори. Для інтер'єру, так би мовити. Для настрою.

Піднявшись на другий поверх, сміливо стукайте в будь-які двері, заходьте і знайомтеся. Перед вами люди, що живуть найвеселіше за всіх в Одесі. Навіть веселіше за тих, що мешкають на Молдаванці чи в Аркадії. Тільки не треба скептично посміхатися. Я вам зараз доведу, що це саме так.

Ось дивіться.

У нас великий колектив. А в колективі, як відомо, завжди весело. Візьміть он восьму кімнату. Хіба ж там нудьгуватимеш! Сімнадцять дівчат і жінок постійно живуть у ній. Ну, трошечки тісно, зрозуміло, але то дрібниця. Зате — весело.

Приходять, наприклад, дівчата з другої зміни. А ті, яким на першу йти, якраз відпочивають. Сплять, коротко кажучи. Та хіба ж поспиш, коли подруги враженнями обмінюються, різні цікаві історії розказують! Звичайно, ні. От перша зміна й прокидається. І тут уже всім стає весело. Навіть діти — і ті не витримують, схоплюються. Уявіть: кількамісячне немовлятко — й воно до гурту тягнеться. Ну, я ще розумію, семирічна дівчинка — є в нас і така — до всього дослухається, в усі балачки встряє, розважається, одне слово. Але щоб ото немовля таким товариським було — вперше бачу.

Тепер далі. Схоче хтось, приміром, повечеряти або листа написати. Здається, що вже тут веселого, правда ж? А от і помиляєтеся. Стіл, бачте, в кімнаті один. Хто перший захопить, той і розкладає папери або ж ставить тарілки. То треба ж іще захопити! Уявляєте, скільки шуму, сміху, веселощів! І це ще не все. От зайняла котрась із дівчат стола, а стільця немає. Стільців у нас в гуртожитку — один на п'ятьох. Та й той поламаний. Отож, самі розумієте, доводиться попобігати, доки знайдеш цілого. А де біганина — там, знову ж таки, енергія, бадьорість, веселий настрій.

Та й це ще не все. Знайшла, припустімо, дівчина стілець. Сіла. Тільки руки на стіл поклала, а він як похилиться, та як скособочиться, та як перевернеться! Тарілки — дзень об підлогу, склянка — дзелень, виделка та ніж — брязь у різні боки. Ну, тут уже всі тільки за животи хапаються, поки невдаха повзає під ліжками, шукаючи свою виделку та ножа. Спробуй знайти, коли тих ліжок сімнадцять, а світло в кімнаті таке ж, як і на сходах.

Або відчинить хтось із дівчат шафу, дістане що там треба з одежі, а зачинити не може. Тоді всі гуртом за дверцята беруться і натискають. А дверцята — ну, що хоч роби — не зачиняються та й годі! Знову ж таки сміху — на весь гуртожиток. З інших кімнат прибігають, щоб разом посміятися. Ну, а з восьмої, природно, в інші повеселитися заходять, коли там виделки шукають чи шафи зачиняють.

Або надумає хтось плаття попрасувати. Праски в нас є. Свої. Так само, як і свої електроплитки. Адміністрація наша на такі дрібнички не розмінюється. Отож дістане Галя чи Валя праску та на ліжкові й вовтузиться із нею, бо на столі щось робити, самі вже знаєте, небезпечно. Та хіба на ліжкові попрасуєш? Воно ж м'яке. Ото вже реготу, ото шуму навколо тієї праски!

Я вже не кажу про дірку в стелі. У побутовці. Вірніше — у комірчині, що прилягає до кімнати і править за побутовку. Це в нас ремонт недавно робили, і дірка в стелі з'явилася якраз після нього. Чимала дірка, голову можна просунути. Тільки ніхто цього не робить: темно там, на горищі, страшно, та ще й шумить щось. А дівчата все одно сміються. Кажуть: то дирекція, либонь, здійснює керівництво зверху. Я думаю — навряд, але, як бачите, і з діркою не сумуємо.

Ну, ще в нас, само собою, води часто не буває. Дівчата змагання влаштовують, хто швидше у двір, до колонки, збігає. Побачили б ви, як вони здорово проходять! Ні, що не кажіть, а ми таки весело живемо.

А якщо весело, то й працюємо відповідно. З вогником. План виконуємо і перевиконуємо. Дирекція задоволена.

І ми нею задоволені. І директором Федором Федоровичем Войниковим. І головою завкому Віктором Яковичем Дудиком. І іншими нашими керівниками.

Дуже ми задоволені, що вони створили робітницям заводу поршневих кілець такі гарні умови. Для сміху.

Розповідь ветерана гуртожитку № 1 записав В. ЧЕПІГА.

м. Одеса.

ДІРКА ВІД БУБЛИКА

До одного Київського бюро по раціоналізації та винахідництву завітав рухливий чоловік і, поставивши на стіл завідуючого металевий предмет, коротко відрекомендувався:

— Я — геній!

— Дуже приємно, — потиснув йому руку завідуючий і з острахом торкнув мегалевий предмет. — Щось дуже знайоме...

— Це звичайний торговельний автомат, — підказав винахідник.

— Не розумію, що ж тут геніального, — здивувався завідуючий, — ми вже знаємо подібні автомати по продажу морозива, сигарет, сірників...

— І не кажіть, — перебив його відвідувач. — Ми справді пам'ятаємо ці автомати, але пам'ятаємо також, що кожен із тих механічних продавців безбожно ковтав монети, даючи навзамін, пробачте, дулю з маком. Тому вони і зникли. А мій автомат відрізняється од попередніх тим, що таки працює...

— Жартуєте? — не повірив завідуючий.

— Можете перевірити. Ось вам монети...

Працівники бюро, що юрмилися біля автомата, захоплено скандували:

— Раз, два, три, чотири, вісім, чотирнадцять...

— Навіть важко повірити, — витер спітніле чоло завідуючий. Очі його горіли. — Це таки геніально! Автомат для продажу бубликів працює чітко, і виготовив його якийсь кустар-одинак. А тим часом таке велетенське підприємство, як «Київторгмаш» разом зі своїм конструкторським бюро, за стільки років нічим не здивувало людства. Хіба що освоїло виробництво автоматів по продажу води-пива-соків! Та й то бездоганними їх не назвеш...

— Як ви гадаєте, — поцікавився винахідник,— мене до нагороди представлять? Чи тільки премію дадуть?

— Це вже залежить від щедрості торговельних працівників, — пояснив завідуючий.

У міському управлінні торгівлі винахідник ходив із однієї кімнати до іншої і скрізь починав заздалегідь заготовлену промову:

— Чи любите ви бублики з маком? Уявіть, пізнього вечора, коли усі хлібні магазини зачинені, ви кидаєте до автомата п'ять копійок і одержуєте свіжий, запашний...

Усі любили бублики. Усіх захоплювала перспектива одержати пізнього вечора свіжий, запашний хлібо-булочний виріб. Та виявилося, що в управлінні ніхто торговельними автоматами не відає, бо ніхто ними не займається.

Добрі люди порадили винахідникові звернутися до «Укрголовторгтехніки».

— Чи любите ви бублики з маком? — патетично почав він у главку, та його перебили:

— Якщо ви з приводу автоматів, то ми цього не вирішуємо. Наша парафія — лише холодильні установки цих механічних продавців. Їх ми й ремонтуємо в присутності представників гастрономторгів...

Пішов винахідник до Дніпровського гастрономторгу.

— Чи любите ви бублики з...?

— Ми не любимо автоматів, — сказали йому тут. — Через них маємо лише неприємності. Вони тільки збитків завдають.

У Дарницькому гастрономторзі з винахідником і розмовляти не схотіли.

— Зі своїми автоматами не знаємо що робити. Розоряють вони нас. Більшість не працює.

У Шевченківському райгастрономторзі винахідникові сухо пояснили, що у них з повним навантаженням працює лише десять процентів автоматів...

Попоходивши по торгах, наш винахідник зробив невеличкі підрахунки. Цифра приголомшила його. Виявилося, що автомати, ті самі механічні продавці, які мають приносити стільки вигод людям, приносять жахливі збитки. Тільки у місті Києві збитки від безгосподарного використання автоматів становлять сотні тисяч карбованців.

ЗОЙК ДУШІ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Як подумаю, що до пенсії ще тридцять п'ять років вколювать треба, — по-вовчому вити хочеться...

Винахідник зрозумів, що за свій бубликовий автомат, крім дірки від бублика, нічого не одержить, що його винахід нікому не потрібний, і вирішив скаржитися.

— До міністерства дійду, — стиснув він кулаки.

І таки дійшов. У Міністерстві торгівлі республіки його зустріли ввічливо й привітно. Тут він знайшов чимало любителів свіжих і запашних бубликів із маком. Знайшов і однодумців. Тобто людей, які вважали, що механічні продавці — необхідний атрибут нинішнього торговельного сервісу. Що такі штучні товари, як морозиво у пачках, сигарети, лимони, сірники, булочки, кондитерські вироби і багато, багато іншого, мусять продавати саме механічні продавці.

Однодумці обурювались, що таких автоматів не випускають. Мовляв, чим займаються оті конструктори торговельної техніки! І що вони собі думають! Однодумці обурювалися і фантастичним безладдям в експлуатації наявних торговельних автоматів: з одного боку, вони на балансі гастрономторгів, з іншого — за ремонт агрегатів відповідає «Укрголовтехніка». Та перша установа без другої, як і друга без першої, не має права вирішити жодного питання. Скажімо, хоче представник главку приступити до ремонту агрегату механічного продавця, але при цьому обов'язково повинен бути представник торгу. Представник главку призначає побачення представникові торгу. А представник торгу, приміром, у середу о третій годині якраз зайнятий.

— Буду завтра, — обіцяє представник торгу, — о дванадцятій.

— О дванадцятій я зайнятий, — відповідає на це представник главку.

І так роками вони призначають один одному побачення. Тим часом автомат іржавіє.

Іржавіють сотні, тисячі торговельних автоматів у Києві, Харкові та інших містах республіки. Швидко виходять з ладу і перетворюються на металобрухт механічні продавці води, соків, квасу. Ковтають монети, нічого не даючи навзамін, автомати по продажу газет і поштових конвертів. Досить сказати, що з двохсот торговельних автоматів, недавно перевірених у місті Одесі, тільки п'ята частина працювала задовільно.

— Невже, — обурився винахідник, — ви не можете навести порядку з торговельними автоматами?

— Хто це — «ви»? — не зрозуміли однодумці.

— Ну, ті у міністерстві, що відповідають за автоматичних продавців?

— А хто у нас відповідає за них? — здивувалися у міністерстві.

І винахідник зрозумів, що ніхто в Міністерстві торгівлі УРСР не відповідає за торговельні автомати. Принаймні, ніхто цим серйозно не займається.

Винахідник хотів було непомітно залишити свій винахід у вестибюлі міністерства, та випадково почув новину, що сповнила його надією. Виявляється, в Москві та Ленінграді створено «Автоматторг». Спеціалізовану госпрозрахункову організацію, яка бере на себе всі проблеми, пов'язані з механічними продавцями.

«Може, і в нас до цього додумаються, і в нашій республіці такі торги з'являться», — сяйнула думка у винахідника.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

ЛЮДИНА З БІЛИМ ПРАПОРЦЕМ

Коли йдеш у наступ — добре озброюйся і будь готовий до всього. А головне — до відчайдушного опору. Я знав це правило, тому до стін «фортеці», яку мав брати, дістався лише після кількаденної всебічної підготовки. І яким же було здивування, коли замість шквального вогню, замість відчайдушного опору, мене зустріли білим прапорцем повної капітуляції. І тримав той прапорець сам Ілля Мойсейович Фрідман.

Але це було потім. А до того відбулося чимало сутичок, про які необхідно розповісти спочатку.

...Їх розділяє траншея. Довга і колись глибока, вона проходить якраз по Старобілоуському провулку Чернігова і являє собою сумне видовище. Правда, тут не валяються ящики з-під набоїв, не блищать латунню різнокаліберні стріляні гільзи, але саме ота траншея і є свідком і наслідком тривалої позиційної сутички.

Сутичка та ось уже понад три роки точиться між двома солідними господарськими організаціями: автоколоною № 2236 Чернігівського облавтоуправління і спеціалізованим управлінням 526 тресту «Сантехмонтаж» № 1 Міністерства монтажних і спеціальних будівельних робіт УРСР.

Сутички між двома організаціями, що мирно співіснували доти, почалися, як не дивно, з добровільної угоди. З угоди про те, що СУ-526 прокладе до території автоколони трасу газопроводу і газифікує котельну, яка досі опалювалась вугіллям.

Угоду цю обидві високодоговірні сторони уклали ще 1971 року. І ще тоді, після її укладення, друга високодоговірна сторона — СУ-526 — зажадала від сторони першої — автоколони № 2236, аби вона: добилася ліміту на означені роботи, дістала труби потрібного діаметру та ізоляційний матеріал.

Адміністрація автоколони, щоб прискорити справу, не стала суперечити, все це виконала і доповіла, що можна приступати до роботи. Адміністрація спеціалізованого управління висловила задоволення, дала урочисту обіцянку приступити до прокладання траси і до кінця року... нічого не зробила.

Обстановка напружувалась. Увесь 1972 рік минув уже в безперервних словесних сутичках. Але по-справжньому все розгорілося у 1973 році. Адміністрація автоколони перейшла у рішучий наступ. Вона вимагала від СУ-526 негайного виконання робіт, кілька разів пальнула по супротивнику скаргами у вищі інстанції. Адміністрація спеціалізованого управління, сприйнявши це за образу і виклик, перейшла до кругової оборони, відбиваючись гарячими обіцянками, запевненнями, всілякими виправданнями.

А під кінець року між ними, як на полі бою, з'явилася траншея. Знову-таки, на вимогу СУ-526 її вирила автоколона. Своїми силами. За свої кошти. Можливо, ця 140-метрова траншея не відповідала вимогам фортифікації, але вимогам газифікації відповідала цілком. Тільки СУ-526, ніби на зло, так і не вклало туди жодного метра труб. А тут пішли дощі, траншея частково завалилася, грунт з насипу розплився по дорозі, а провулок Старобілоуський, на якому розміщено автоколону, став таким вузьким, що по ньому навіть пройти тісно, не те що проїхати.

І от багато місяців сотні автомашин рвуть мотори, палять бензин, товпляться у черзі, щоб заїхати в двір чи виїхати звідти. Ставиться під загрозу зриву графік перевезень вантажів, нервують люди. А СУ-526 спокійно сидить в обороні.

...Ось цими фактами та ще листом робітників автоколони до редакції «Перця» я й озброївся, коли йшов на зустріч з начальником СУ-526 т. Фрідманом. Йшов і уявляв, як Ілля Мойсейович з гнівом намагатиметься відмести геть усі звинувачення, доводитиме, що винен не він, а хтось інший.

— На вас скаржаться, — привітавшись і відрекомендувавшись, сказав я, показуючи лист робітників. — Крім того, я перевіряв...

— Скаржаться справедливо! Здаюсь! Винен на всі сто! — сказав т. Фрідман, навіть не дослухавши мене до кінця.

Я слухав, дивився і бачив перед собою людину з білим прапорцем, яка беззастережно капітулювала. Особливо розжалобили мене його останні слова:

— Я знаю, — зітхнув Ілля Мойсейович, — з «Перця» не їздять хвалити. Знаю, що заслуговую на фейлетон. Тільки шкода, що доки журнал виступить, все буде зроблено. Труби укладені, траншея зарита, котельна газифікована. Якщо б можна...

Я зрозумів не до кінця висловлене прохання. І подумав, що й справді справа ж не у фейлетоні. Людина зрозуміла, дала слово. Головне — діло буде зроблено.

І фейлетону я не писав. А через місяць подзвонив у Чернігів. З надією на все добре. Начальника автоколони Олександра Олександровича Маркіна не було. Мені відповів головний інженер Лев Лазарович Гуражій.

— Ну, як там траншея? — питаю.

— На місці, — скрушно відповів головний інженер.

— А що ж Фрідман?

— Веде кругову оборону. Відбивається і не здається.

І я зрозумів, що таке білий прапорець у руках т. Фрідмана. То був лише хитрий маневр, а не капітуляція.

Ну що ж, тоді й ми переходимо у наступ.

І. СОЧИВЕЦЬ.

Дали перцю!

Молодий, стрункий, красивий, модно зодягнений. Але грубіян. Лається, погрожує, стукає кулаком по столу, ногою об перший-ліпший предмет. Хто ж він? — питалося у «Фейлетоні-загадці» («Перець» № 3 за 1974 рік). Виявляється, цей чоловік має спеціальну освіту, працює директором Деражнянського районного комбінату побутового обслуговування Хмельницької області, а звуть його — Василь Степанович Вельський.

Секретар Деражнянського райкому партії т. Брензевич повідомив редакцію, що за грубе ставлення до людей Вельському В. С. оголошено догану і попереджено: якщо подібні факти повторяться, буде поставлено питання про його партійність і перебування на посаді директора комбінату.

Довідкове бюро Перця

Група викладачів Новомиргородської середньої школи № 1 Кіровоградської області просить ради у такій справі:

«Ще в січні 1970 року Новомиргородська ремонтно-будівельна дільниця почала споруджувати у нас спортивний зал з роздягальнею та майстернею. Всі строки давно минули, а будові й кінця не видно. Стіни її руйнуються, а будівельники відновлюють роботи тільки після того, як ми звернемося в якусь інстанцію (райвиконком, райком партії, облрембудільницю, місцеву газету тощо). Тоді вони заворушаться, попрацюють у нас два-три тижні і знову на п'ять-шість місяців зникають. Що діяти далі?»

— Не давайте будівельникам передихнути. Через кожні два-три тижні пишіть листа до якоїсь редакції чи установи — і успіх вашій будові забезпечено!

Ваш ПЕРЕЦЬ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Галю, я, здається, проковтнув виделку...

ГЕОГРАФІЯ В МІШКУ

СЦЕНКА З ДВОХ КАРТИН І ОДНІЄЇ ТЕЛЕФОННОЇ РОЗМОВИ

Картина перша

Кабінет голови колгоспу «Маяк» у селі Гайворон Володарського району на Київщині.

ЗАСТУПНИК ГОЛОВИ (до голови). Миколо Архиповичу, надійшло повідомлення, щоб ми отримали цінний вантаж із залізничної станції.

ГОЛОВА. Хто надіслав?

ЗАСТУПНИК. Живописно-скульптурний комбінат, із Києва.

БУХГАЛТЕР. А-а-а, зрозуміло. Комбінат декілька років винен був нам п'ятсот із чимось карбованців за невиконані роботи і тепер, мабуть, вирішив розрахуватися.

ГОЛОВА й ЗАСТУПНИК. Чим?

БУХГАЛТЕР. Хтозна... Щось присилають, не повідомивши, наче кота в мішку...

ГОЛОВА (заступникові). Розпорядіться послати машину в Білу Церкву.

ЗАСТУПНИК. Та... Їхати треба не в Білу, а аж на станцію Погребище Вінницької області.

ГОЛОВА й БУХГАЛТЕР (вражено). З якої речі?! Ми завжди отримували вантажі через Білу Церкву — до неї сорок кілометрів, а тепер — теліпатися в таку далечінь! Що вони там, у Києві, географії не знають?!

ЗАСТУПНИК. Знають чи не знають, а треба їхати. Мистецтво вимагає жертв.

Картина друга

Кабінет директора живописно-скульптурного комбінату. Присутні: директор **БОРКОВСЬКИЙ** Володимир Калістратович, головний бухгалтер **ПРУС** Григорій Ізраїлевич, начальник по реалізації **ДЗЮБА** Іван Павлович і **КОРЕСПОНДЕНТ** «Перця». **КОРЕСПОНДЕНТ** читає листа вголос:

«...Те, що ми невдоволені картинами, присланими без нашої згоди й відома («Натюрморт», вартістю 159 крб. 51 коп. та «Пейзаж», який коштує 375 крб.) — це само собою розуміється. Найдужче обурює інше: невже керівники комбінату не знають, де розташоване село Гайворон Володарського району, що змусили нас їхати за тридев'ять земель аж на Вінниччину?..»

(КОРЕСПОНДЕНТ ховає листа й запитливо дивиться на присутніх).

БОРКОВСЬКИЙ. Гм-м...

ПРУС. Кахи-кахи, гм-м...

ДЗЮБА. Помилка!

БОРКОВСЬКИЙ і ПРУС (разом). Так-так, ми помилилися, і...

ДЗЮБА. Навпаки. Ми вірно послали вантаж. Помиляються автори листа: я авторитетно заявляю, що в Київській області Володарського району немає. Тому й не було рації посилати через Білу Церкву. Ось так!.. Географію треба знати, товаришу кореспондент!

P. S.

(Уривок з телефонної розмови **КОРЕСПОНДЕНТА** з колгоспом «Маяк»).

...— Шановні друзі! Хоч Іван Павлович Дзюба й заперечив існування Володарського району в Київській області, але, як і ви, я з ним не згоден. Мою й вашу правоту потверджує довідник («Українська РСР. Адміністративно-територіальний поділ». Рік видання 1969. Сторінка 184). Отож, оскільки доведено, що є ваш район, село і, звичайно, ви, то давайте разом і попросимо комбінат: коли замість присланих картин везтиме вам інші — хай це робить не за колгоспний рахунок. Тоді, може, начальник по реалізації товариш Дзюба вивчить як слід географію і знайде короткий шлях від Києва до вашого села.

І. НЕМИРОВИЧ.

— Моя характеристика! Будь ласка!

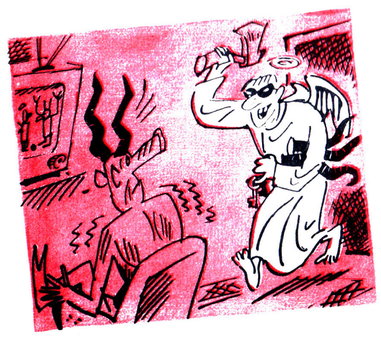

— Пробачте, але я з дитинства колекціоную роги!

— Він, божевільний!
— Ні, ваша святість, просто він був у секті «трясунів»!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Чого це в раю така п'янка!
— На радощах, що не потрапили в пекло!

Без слів.

СКАНДАЛІСТКА В ПЕКЛІ

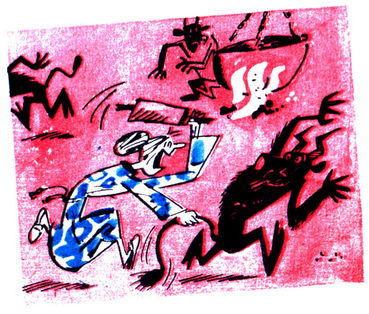

— Це мене у смолі варити?!. Та я з вас сама зараз смоли наварю!

ЛІТЕРАТУРНІ ПАРОДІЇ

ХТО У КОГО БАБУ ВКРАВ!

ПЕРЕСТАРАЛАСЬ

...Майстер коси одчикрижив.
Глянь тепер, Петрусю:
Я ж не схожа, як раніше,
На стару бабусю?
Чоловік поглянув пильно:
— Антрішки, Ліде!..
Ти тепер похожа сильно
На старого діда.

В. ЧУБЕНКО.
(«Соціалістична культура» № 8, 1973 р.)

МЕТАМОРФОЗА

...Пішла баба до сусіди —
Як повная рожа:
— Правда ж, я на стару бабу
Вже тепер не схожа?
— Так, перечити не буду, —
Відказав сусіда, —
Ти, Оришко, тепер схожа
На старого діда!

Б. МИРОНЕНКО.
(Збірка гумору «Веселим пером», «Рад. письменник». 1973 р.)

У Мироненка Бориса
Була бабця гожа.
І в Чубенка появилась
Баба, вельми схожа.
Один «бабу» у журнал дав,
Другий в збірку втиснув.
Тепер спробуй розібрати,
Хто у кого свиснув!

Андрій БОБЮК.
ст. Корначівка
Тернопільської області.

ОХ І НАСМІЮСЯ!

Передумаю думу
І нову і стару.
Не помру я од суму
Я од сміху помру...
...І якщо я заплачу
Не повірте мені.

(Микола СОМ. «Сміх». Із збірки «Стежка до океану». «Рад. письменник». 1973 р.).

Ставлю хист свій на карту.
Вірш цей свідком беру:
Не помру від інфаркту,
Я від сміху помру.

До мітли посильніше
Двигуна прикручу,
Землю-неньку залишу
И на той світ полечу.

Втну у пеклі потіху —
Всі чорти затремтять,
А у грішників від сміху
Животи заболять.

Вельзевул з переляну
У смолу гепне — бам!
Цербер, лютий собака,
Стане мекать ягням.

І в раю постараюсь...
Чом ви, друзі, сумні??
Ще вмирать не збираюсь.
Ви не вірте мені!

Емілія САТАЛКІНА.
м. Київ.

ПОРАХУВАЛА

Колгоспними буряками
Милувалась Христя —
Обережно прогортала
І гладила листя.
— Ой, які вони хороші
І густі, як хмара.
Певно, вийшло б сімсот бочок
З кожного гектара!

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

КОМУ ЩО

Серед ночі чоловік
Каже жінці Ганні:
— Щойно бачив дивний сон —
Що я в ресторані...
Та спросоння бубонить:
— От нечиста сила.
І чого б я серед ночі
В ресторан ходила?!

Анатолій ІЛЬЧУК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Пропоную нічию.

УРИВКИ З ІСТОРІЇ «САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНИ»

Читачі «Перця» старшого віку напевно ж пам'ятають активного автора «Червоного перця» — полтавського сміхотворця Пилипа Йосиповича Капельгородського.

У 20-ті — 30-ті роки ім'я сатирика було добре відоме на Україні, його фейлетони, сатиричні вірші й гумористичні оповідання дошкульно били бюрократів, попів, розтратників, куркулів і всяку іншу «братію», яка ще животіла і плуталась під ногами, заважаючи всепереможному поступові нашого народу на шляху до нового життя. Досить згадати сатирично-гумористичні збірки Пилипа Капельгородського «Роздайсь, море!», «Прейскурант отця Максима», «Знищити як клас» або славнозвісну віршовану гумореску «Брат», яка давно вже стала хрестоматійною.

П. Капельгородський з усією силою свого могутнього сатиричного таланту нещадно й дошкульно висміював петлюрівщину, націоналізм, пиху й чванство. Яскравим зразком цього можуть бути й «Уривки з історії «самостійної України», які ми тут пропонуємо.

Цикл невеличких гумореcок, ідейно і тематично об'єднаних під загальною назвою «Самостійна Україна», П. Капельгородський написав ще 1924 року як «Найкоротшу історію з найдавніших часів». Тоді ж таки здав їх до видавництва «Плужанин». На жаль, їх спіткала сумна доля багатьох творів цього письменника: схвалена до друку, збірка безнадійно загубилася в «Плужанині», а отже, так досі й не побачила світу.

Певно, втративши всякі надії на повернення свого «заблудлого дитяти», автор поновив у пам'яті лише деяку частину й опублікував як «Уривки з історії «самостійної України» в літературному, громадсько-політичному та популярно-науковому ілюстрованому додатку до газети «Більшовик Полтавщини» — альманасі «Наше слово» (№ 1 за 1928 рік).

Виданий трьохтисячним тиражем, альманах цей давно уже став архівно-бібліографічною рідкістю. Тож для сучасного читача це фактично перша публікація.

Про її актуальність годі й казати. Що ж до ідейно-художньої якості цих гумореcок, то нам вони видаються такими промовистими, що не потребують зайвих коментарів. Сподіваємося, читач сам це належно оцінить.

Леонід БОЙКО.

Пилип КАПЕЛЬГОРОДСЬКИЙ

ГУМОРЕСКИ

...IX. ЦЕНТРАЛЬНА РАДА

І стала Центральна рада. І був вечір, і був ранок, день перший.

І написала Центральна рада універсала до всіх живих і мертвих і ненароджених земляків своїх, на Україні й поза Україною сущих, і сказала:

— Одними ми самі будемо творити вам ваше життя...

І стала сама творити нам життя. І був вечір, і був ранок, день другий.

І порозумілася Центральна рада з Керенським і з Церетелі і написала другого універсала і сказала:

— Нехай буде генеральний секретаріят і нехай буде генералом від секретаріяту Петлюра...

І став секретаріят, і став Петлюра. І був вечір, і був ранок, день третій.

І побачила Центральна рада, що вже в Росії не вересень, а Жовтень, і написала третього універсала і сказала:

— Нехай буде українська народна республіка, і державний герб, і жовто-блакитний прапор...

І стала українська народна республіка, і герб, і прапор. І був вечір, і був ранок, день четвертий.

І дізналася Центральна рада, що вже в Харкові на з'їзді Рад вибирають Центральний Виконавчий Комітет. І написала вона четвертого універсала і сказала:

— Нехай буде самостійна Україна і самостійні карбованці...

І стала самостійна Україна й карбованці. І був вечір, і був ранок, день п'ятий.

І побачила Центральна рада, що робітники й селяни самостійно бунтують проти самостійності, і покликала на допомогу німців і сказала:

— Всипте!..

І німці всипали. Спочатку селянам та робітникам всипали, а потім і Центральній раді всипали. І був вечір, і був ранок, день шостий.

І побачила Центральна рада, що робити їй більше нема чого. І почала вона від діл своїх. І був вечір, і був ранок, день сьомий.

Вона почила, а самостійність осталася. І зраділи тоді всі «щирі» українці, побачивши в себе стільки самостійності, що вже й дівати її нікуди, й зітхнули:

— Гетьмани, гетьмани,
коли б то ви встали,
встали, подивились...

І гетьмани справді встали. Зібралася червонопика, товстопуза, широкозада й широкоштанна «самостійна Україна» й вибрала собі ясновельможного Павла Скоропадського.

X. ГЕТЬМАНЩИНА

Перші самостійники жили як у раю. Скрізь по Києву — самостійні установи, а в установах — самостійні карбованці і замість сурдутів — вишивана сорочка й жупан.

Тому й гетьманом спочатку ледве не взяли собі Василька Вишиваного. Був цей Василько цісаревичем з австрійського цісарського дому, носив собі вишивану сорочку (звідки й прізвище собі дістав) і вмів писати по-«українському:

— Божою милостию ми, Василько...

Але кайзер німецький скривився й сказав:

— Не треба...

Як не треба, то й не треба! Хіба в нас своїх людей мало? Он маємо пана Скоропадського, прямого потомка українського гетьмана, про якого колись сам Тарас Григорович Шевченко написав:

Потомок гетьмана дурного
І презавзятий патріот...

Вибрали потомка гетьмана дурного. І написав отой потомок свого першого гетьманського універсала:

«Божою милостию і наказом німецького коменданта міста Києва ми, гетьман усієї України, оголошуємо, що віднині будемо самі творити вам ваше життя... І да поможуть мені гайдамаки й державна варта!»

Почали писати закони. Як і в давню старовину, писали їх не на папері, а на пергаменті. Давно колись такий спосіб вигадано, щоб писати на вироблених шкірах, які й називали пергаментом. (Довше, кажуть, зберігалося). Отож і гетьманщина писала закони на вироблених шкірах, а виробляла ті шкіри шомполами просто на селянських спинах:

— Не пожелай... ні села його... ні вола його... ні всякого скота його...

Поруч з цим розв'язували земельну справу. Кому з селян уже ніяк не можна було без землі, тому нарізували земельну норму: рівно три аршини на їдця. І їдець після того вже не протестував.

І настав на Україні такий «самостійний рай», що з усіх усюд цілими вагонами їхали люди, мов у царство небесне. Їхали генерали. Їхали околодочні надзирателі. Їхали поміщики й фабриканти. Всі як один записувалися до самостійників:

— Хай живе...

А з Німеччини їхали тим часом німецькі самостійники. Вантажили цілі поїзди цукром, хлібом, салом і теж вигукували:

— Гох... Хе-хе-хе. Нехай живе, поки що...

Але на Україні, крім «щирих українців», були ще й «не щирі» українці. Розмовляє він тобі по-українському, а вимовляє таке, що й гетьманської купи не держиться:

— Хай живе Ленін!

І почали ті вкраїнці гуртуватися в повстанські загони і тиснути звідусіль на пана гетьмана. І востаннє обізвався до всіх ясновельможний універсалом:

«Я, гетьман усієї України, цілих 7½ місяців хотів... А ви не хотіли... То я й піду собі».

І пішов. Може б, і не пішов був, але повстанські багнети почали вже лоскотати ясновельможну поясницю.

І пішов собі гетьман у безвість, і прийшов собі Петлюра.

XI. ДИРЕКТОРІЯ

В листопаді 1918 року до Києва вступили «щирі вкраїнці» на чолі з Петлюрою.

Стогне Київ старий, аж здригається,
на Подолі луна розлягається.
Всюди дзвони гудуть і гармати
ревуть,
і гукає поспільство завзято.
В славнім Києві — свято.
Не вогонь по шляху
розгоряється,
гей, то військо іде,
наближається.
Суне військо здаля, стогне
мерзла земля,
корогви гомонять... А на чолі
їде любленець долі.

Корогви були жовто-блакитні, і любленець долі був жовто-блакитний. І жовто-блакитні попи вийшли з святої Софії благословити головного отамана війська вкраїнського:

— Слава, слава! Хай живе Петлюра!...

— Дозвольте!.. Чого ж тільки Петлюра, коли ось і я тут — Володимир Кирилович Винниченко, голова директорії?

— Ну, грець з тобою, хай і тобі слава...

Потім почали творити нову, петлюрівську самостійну Україну. І так, знаєте, ловко придумали, що вже краще й не треба: «Віднині нехай не буде на Вкраїні мужиків, а самі пани. Пан Петлюра. Пан Кочубей. Пан Оверко. Пані Солоха»,

— Пане Оверку! Біжи, йолопе чортів, та заверни телята... Не бачиш хіба, щоб тобі повилазило?.. А ти, пані Солохо, не сиди печерицею та винеси свиням... Що я вам, дармоїдам, дурно гроші платитиму, чи як?

Так запроваджено було по всій Україні «справжню демократичну рівність». Навіть старець з торбиною мав право звати «паном старцем». Тільки й тії різниці, що в одного пана — 1000 десятин землі, а в другого пана — тільки під ніггтями.

Воно, правда, трохи незручно, коли немає мужиків, а самі пани. Мовляв, — «Я — вашець і ти — вашець, хто ж нам землю напашець?..» Звичайно, «напахати» зволіли тому вашецю, що й споконвіку орав. А той вашець, чия земелька була, тим часом урожаї знімав. Панові Оверкові такий порядок не припав до вподоби.

— Пане Петлюро, отак воно й далі буде?

— Пожди трохи, пане Оверку, бо мені ніколи. Ми саме єдину неділиму Україну вкупі з галичанами будуємо. Ти тільки подумай! Кілька сот років нас межа розділяла: ти собі тут орав панові панську землю, а галичанин там орав панові панську землю. Але надалі не буде цього!

Щезнуть межі, що помежували
чужі між собою,
згорне мати до себе всіх діток
теплою рукою...

І будете ви надалі орати панську землю панові уже поруч, як брати єдиної неньки — України...

І стала єдина... А панові Оверкові як було тісно, так і лишилося тісно.

— Пане Петлюро, отак воно й далі буде?

— А, який бо ти, пане Оверку, уїдливий... Сказано ж тобі, що зараз ніколи. Нам он треба швидше французьку самостійність завести, бо німецька самостійність уже скінчилася... Потім є ще в запасі польська самостійність — теж не дуже дорого. Французька — від Одеси до Києва, а польська — від Карпат до Києва... А нам з директорією хіба багато треба? Ми й у вагоні помістимося.

І справді помістилися. Забрали собі в поїзд усю самостійність, сіли та й поїхали. Це було тоді саме, як пан Оверко став товаришем Оверком і пішов на пана Петлюру з багнетом в руках, а по селах саме вичспівували веселу пісеньку;

У вагоні директорія,
під вагоном територія...

Вся штука в тім, що капосна самостійна територія не стояла на місці, а рухалася. Та ще як рухалася! Земля, звісно, рухається з заходу на схід сонця. А тут, супроти всяких законів, «самостійна Україна» з кожним днем рухалася зі сходу на захід. Рухався з нею й вагон. Рухалася з вагоном і директорія. А слідом рухалися більшовики.

Потім, правда, було ще й таке:

— Пане Пілсудський, — згода! Ось вам — Галичина і ось вам шматочок Неньки, аж по саме Дніпро. А з мене досить і Лівобережжя.

І прийшла на Україну третя самостійність, шляхетська. Різниця дуже велика. То ж таки наш хліб та цукор перли аж до Берліна, а тепер — тільки до Варшави... Рукою подати!

Але жовто-блакитна доля — невдячна й непевна. Замість Дніпра сам пан Пілсудський опинився був аж на Вісли. А пан Петлюра опинився аж на тім світі, вкупі з Колчаком, Каледіним, Скоропадським та іншими російськими й українськими «Наполеонами».

Кажуть, на могилі його буде написано:

«Поживився, як пес макогоном».

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Перчення

КАТЯ В ШКОЛІ І ДОМА

У неділю мама поїхала на базар, а з Катею попросила побути сусідку — бабусю Полю.

— Будемо удвох господарювати, поки мама повернеться,— сказала бабуся.— Ти в який клас ходиш?

— У другий,— відповіла Катя, встаючи з ліжка.

— О, то ти вже доросла,— зауважила бабуся.— Не забудь прибрати свою постіль і заслати ліжко.

— Мама повернеться і застеле,— сказала Катя.— Вона завжди прибирає мою постіль.

— Тоді хоч підлогу підмети.

— Мама сама позамітає,— махнула Катя рукою, — вона завжди це робить. А я хочу їсти.

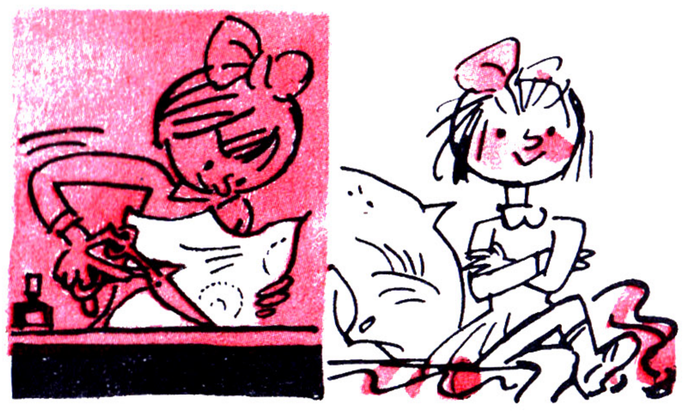

Після сніданку бабуся Поля знову нагадала Каті:

— Поїла, помий після себе тарілку і ложку.

— Мама помиє!

Бабуся Поля тільки головою похитала.

— Все мама та й мама... Ти, я бачу, не любиш праці.

— Я? — вражено вигукнула Катя.— Таке сказали! У мене в школі з праці самі лише п'ятірки!

— П'ятірки з праці? — недовірливо перепитала бабуся.— А чому ж ти дома не працюєш?

Катя здивовано подивилася на бабусю:

— А хіба вдома ставлять оцінки?

Валентин ЧЕМЕРИС.

ПІДНІМИ!

— Мамо, чому не їздить мій трактор? — питає Сергійко.

— Батарейки сіли. Підемо до магазину, купимо нові.

Сергійко зітхнув:

— Не треба. Це буде дуже довго. Хай краще повстають оті, що сидять.

О. ЛАПІНА.

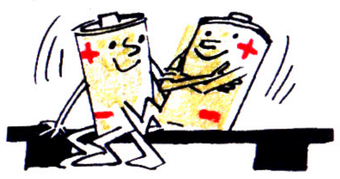

ВОСЬМИНІГ

Має вісім довгих ніг
Восьминіг.
Та ніколи ще не біг
З усіх ніг.

ПАТЛАТИЙ

Івась побачив якось лева —
Побіг мерщій до тата:
— Він що, не був у
перукарні?
Поглянь, який патлатий!

Наталка КАРЛОВИЧ,
учениця 8 класу.

м. Бородянка
Київської області.

КЕПСЬКА ПАМ'ЯТЬ

— Ой, дідусю, так набігалась, так набігалась, що аж ноги болять! — сказала Оленка, сідаючи на лавці біля дідуся.

— Посидь, онучко, відпочинь і букварик мені почитай, згода?

— Та я не знаю, де він.

— Ну добре, піду принесу собі газету з кімнати, а ти зачекай мене.

— Дідусю, будь ласка, принесіть заразом і скакалку, вона в кімнаті.

— А де ж її шукати?

— А вона лежить на стільці біля букваря!

Любов ЛИТВИНЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

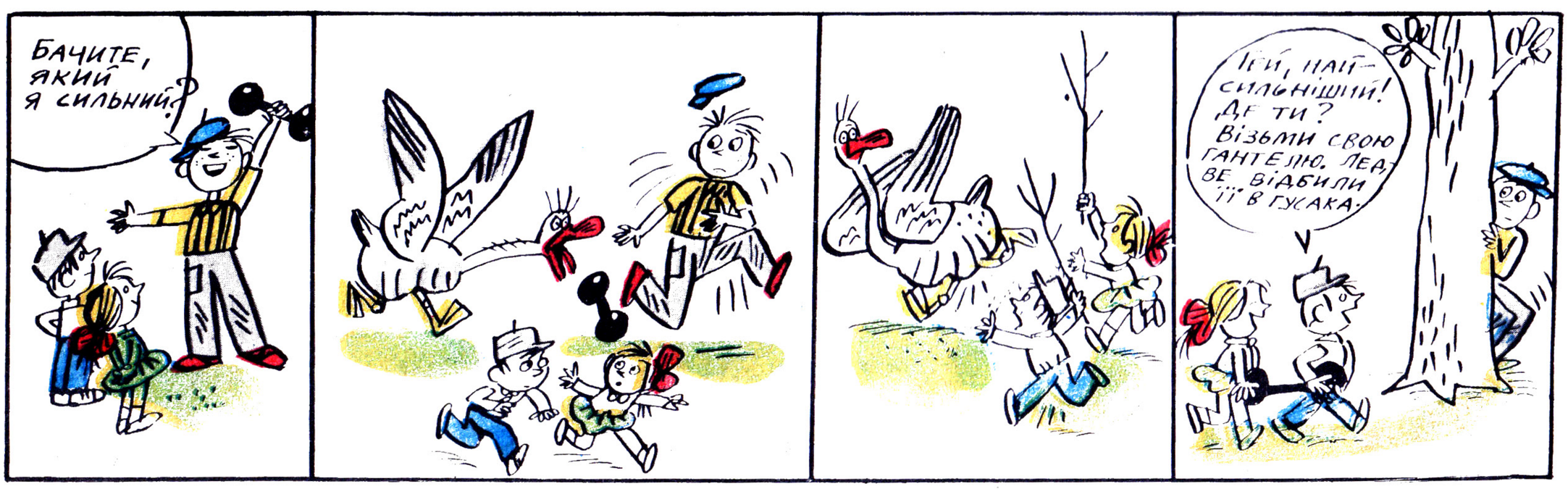

Народні усмішки

НЕ НАВЧИЛАСЬ

— Мамо, ти не знаєш, у якої вчительки вчилася тьотя Валя?
— А що таке?
— Та вона ж арифметики не знає. Замість п'яти копійок здачі дає тільки три...

Повідомив Ю. ЗАДУБИННИЙ.
з м. Яготина Київської області.

ГОЛОДНИЙ

Батько питає сина:
— Мама тебе сьогодні годувала?
— Ні, тату, тільки дала один сухарик.
— А ти його хоч розмочив?
— Та хотів було розмочити, але він у кружку не влазив.

Повідомив В. С. КУЛІШ
з м. Нікольська.

УТОЧНЕННЯ

Бабуся спитала онука:
— Чому це в тебе з історії трійка? Як я вчилася, у мене з історії були самі п'ятірки.
— Так тоді ж історія була коротша, — відповів онук.

Надіслав А. КЛИМЕНКО,
учень 8 класу із с. Опішні
Зіньківського району
Полтавської області.

ОБІЗНАНИЙ ПРОДАВЕЦЬ

Зайшов учень до книгарні і питає продавця:
— У вас «Хліб і сіль» є?
— Ми продуктами не торгуємо! — відрубав той.
— А «Як гартувалася сталь»?
— З металургії нема нічого.
— А «Що робити»?
— Зайди до завідувача, може, він щось порадить.

Надіслав Анатолій ОРЛИК
з Києва.

ПОСПІШИВ

Двоє хлопців забрались в чужий сад на високу грушу. Один і каже:
— Якби трапилася біда, я стрибнув би навіть звідси.
Господар з-під груші:
— Ну, то стрибай, біда вже тут.

Надіслав В. КОПЧА
з м. Ужгорода.

Леонід ЛЕНЧ

НЕСПОДІВАНА ЗУСТРІЧ

ГУМОРЕСКА

Москва — місто чудових, а часто й несподіваних зустрічей. Тут нежданно на вулиці, в кафе чи у вагоні метро можуть зустрітися, наприклад, давні фронтові друзі, колишні шкільні подруги, просто знайомі.

Зустріч, про яку я хочу розповісти, також із отих чудових і несподіваних. А відбулася вона так.

Молодий талановитий інженер-металург, винахідник і раціоналізатор Сергій Іванович Лобудько приїхав у Москву з великого південного міста у своїх раціоналізаторських справах. З готелю він одразу подався у своє міністерство. Там, пірнаючи з кабінету в кабінет, доповідав, радився, погоджував, отже, майже до кінця дня наполегливо просував свою нову інженерну пропозицію.

Треба сказати, що Сергій застряг би у міністерстві надовго, якби у нього не знайшовся там напрочуд доброзичливий ангел-хранитель у образі Ніночки, однієї із секретарок.

О, від таких симпатичних ангелів чимало залежить! Своєчасно комусь подзвонить, люб'язно комусь доповість, швиденько до когось збігає і — повний порядок. Тільки, борони вас боже, не відштовхніть від себе міністерського ангела непоштивим словом чи непривітним поглядом, бо він може блискавично перетворитися у демона, і тоді вам — труба!

Ніночці з першого погляду сподобався молодий привітний інженер. До того, як їй цілком несподівано стало відомо, ще й неодружений. І вона допомагала йому з усією безкорисливою енергією, на яку тільки була здатна.

Сергій, благополучно уладнавши деякі свої справи, забіг до Ніночки подякувати за її турботу.

Вона вислухала його і з ангельською посмішкою запитала:

— А що ви робите сьогодні увечері, Сергію Івановичу?

«Ого! — подумав Сергій, — пряма атака!»

— Конкретних планів не маю, — бадьоро відповів він, — приймаю будь-яку пропозицію.

— Хочете піти в театр? На цікаву комедію. Є вільний квиток.

— З величезним задоволенням піду! Бо у нас робота та робота! Геть здичавів!

— Хіба у вас немає театру?

— Є! Але я рідко туди ходжу. Оце

тільки як вирвешся в Москву... Ну, тут дивишся все підряд! Велике вам, Ніночко, спасибі за квиток. Умовимось так: хто прийде першим, чекає біля під'їзду. Домовились?

На якусь мить Ангел перетворився в Демона. Сергій вловив це раптове перетворення і схаменувся. Але Ангел уже знову був самим собою.

— Дуже шкодую, Сергію Івановичу, але сьогодні я не зможу піти з вами,— зітхнувши, сказала Ніночка. — Ввечері маємо провідати чоловікову матір. А ви — йдіть! Другий квиток я віддала своїй подрузі. Вона — завзята театралка. І чудова дівчина. Гадаю, що вона вам сподобається.

На столі у Ніночки задзвонив телефон. Третій заступник міністра просив Лобудька терміново зайти до нього. Сергій заплатив за квитки і пішов до третього заступника. Ніночка кинула йому на ходу:

— Якщо третій заступник довго вас триматиме, я подзвоню в його приймальну і скажу секретарці, що вас чекає другий заступник. Тоді ви не запізнитесь у театр. Домовились?

— Спасибі!

У театр Сергій не запізнився, але в зал зайшов, коли вже гасло світло. Не встиг навіть купити програмку. Швидко знайшов своє місце в шостому ряду партера і обережно кинув погляд направо. Ніночка його не підвела: поруч з ним сиділа гарненька блондинка з ледь задертим, але гарним носиком. Та саме в цю мить піднялася завіса, і Сергію було вже не до сусідки: розпочалася велика магія театру. Яка це була чудова вистава! Як просто і точно поставив її режисер! Які талановиті актори розіграли цю справді веселу комедію!

В антракті, коли вщухли оплески, Сергій, посилаючись на Ніночку, познайомився з сусідкою. Удвох з Танею пішли в фойє. Сергій на всі заставки взявся хвалити московський театр, сьогоднішню виставу і акторів, які принесли йому, приїжджому, стільки естетичної насолоди.

Таня слухала ту похвалу з ледь стримуваною іронією. Потім не втерпіла й голосно розсміялася.

— Сергію Івановичу, — мовила нова знайома,— ви ж дивитесь виставу театру з вашого рідного міста! Хіба Ніна нічого вам не говорила? Театр гастролює в Москві. І я з вами згодна: вистава чудова! Глядачі, столичні й приїжджі, в захопленні. Ви можете гордитися!

— А я й горджусь! — промимрив Сергій, густо червоніючи.

«Яким дурнем я здаюсь цій милій дівчині! — картав себе Сергій.— Що вона про мене подумає? Хоч крізь землю провалися!»

* * *

Тепер Сергій Іванович і його молода дружина Тетяна Василівна не пропускають жодної прем'єри театру, на гастрольній виставі якого в Москві вони зустрілись і познайомились.

Несподівана зустріч молодого інженера з своїм театром виявилася дуже щасливою і в особистому плані.

Переклад з російської.

Мал. Й. КОГАНА

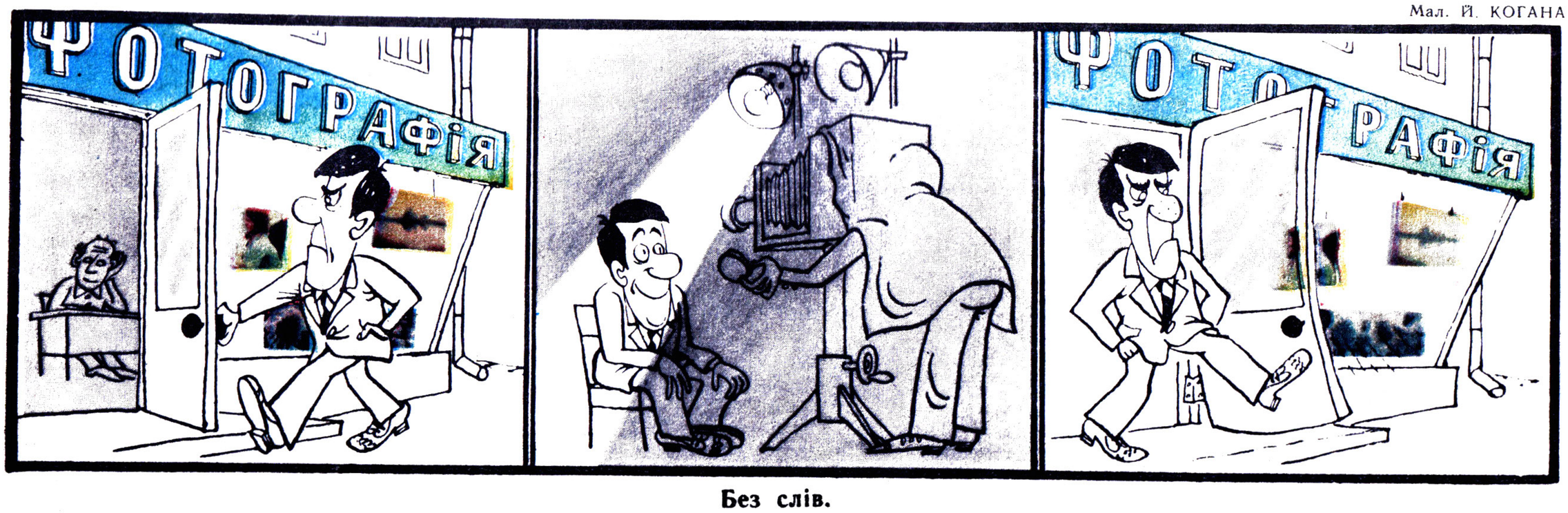

Без слів.

ВІСТІ З ТОГО СВІТУ

«Якщо за весь 1966 рік у Парижі було тільки 6 спроб пограбування банків, то минулого року кількість таких спроб досягла 598. Нарешті у лютому цього року бандити тільки за одну добу організували 100 нальотів».

«Інтернешнл геральд трібюн». Париж.

«В Сайгоні й досі гинуть люди: їх розстрілюють просто на вулиці, вони гинуть від тортур у тюрмі «Ші-Хоа», від голоду, кінчають життя самогубством... Місто заповнене проститутками. Кажуть, після того, як пішла американська армія, майже 300 тисяч дівиць «залишилося без роботи».

«Темпо». Мілан.

Бразільська поліція заарештувала Лауреано де Андраде — мешканця передмістя Ріо-де-Жанейро. Лауреано намагався продати своїх дітей віком від 2 до 16 років — трьох синів і двох дочок. В поліції Андраде заявив, що до цього трагічного кроку його спонукала нужда — в нього не було грошей на лікування своєї дружини, яка очікує на наступну дитину.

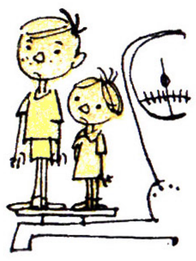

«У Бостоні шестеро підлітків напали на молоду жінку, яка несла до своєї машини каністру з бензином. Вони примусили жінку вилляти бензин на плаття, а потім спалили її живцем. В поліції звернули увагу на той факт, що цей випадок стався після того, як два вечори підряд телебачення демонструвало на всю країну фільм, у якому група молодиків «потіхи ради» живцем спалює бродягу».

«Ю. С. Ньюс енд уорлд ріпорт». Вашінгтон.

«Щороку кожен восьмий робітник у Франції стає жертвою «фатального збігу обставин». Травма — кожні 7 секунд, нещасний випадок зі смертельним кінцем — кожні 45 хвилин».

«Нувель обсервер» Париж.

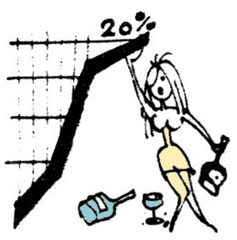

Останніми роками «жіноча частина» серед англійських алкоголіків зросла до 20—25 процентів. У даний час 80 тисяч англійок — таємні алкоголічки. До цих висновків прийшла «Хелпінг хенд» («Рука допомоги») — приватна організація, що веде боротьбу проти пияцтва.

«Інтернешнл Геральд трібюн». Париж.

НОТАТКИ про їхні ПОРЯДКИ

ЦІКАВІ ПОЯСНЕННЯ

Преса Сполучених Штатів тепер чимало пише про необхідність контролю над дітонародженням. Спеціальна комісія, створена урядом, запропонувала поширити серед населення такі гасла:

1. Менше дітей — вищий добробут!
2. Виховати дитину в Сполучених Штатах коштує в середньому 98360 доларів. А у кого є стільки зайвих грошей?!
3. Менше дітей — більше місць для автомобілів на стоянках!
4. Багато дітей — багато банкрутств!

Цікаві й багатомовні пояснення.

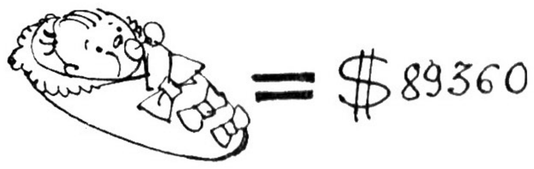

ЗГІДНО З ПЕРШОЮ ЗАПОВІДДЮ

Голландії вдалося зберегти до цього часу невелику колонію в Південній Америці. Це Сурінам, або так звана Нідерландська Гвіана. Там дуже своєрідна система охорони здоров'я: якщо, одужавши, хворий одразу ж не заплатить за лікування, його, як недобросовісного боржника, можуть посадити за грати. Батькам дозволяють відвідувати хворих дітей, тільки погасивши заборгованість.

Член парламенту Нідерландів від Сурінаму, який розповів про ці факти, вимушений був нещодавно звернутися за допомогою до прокурора, щоб одну жінку разом із її новонародженим немовлям випустили з лікарні «на волю», бо вона не мала чим заплатити.

Та чому, власне, тут дивуватися? Перша заповідь «вільного світу» — роби гроші!

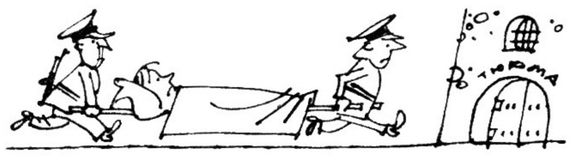

НОВИЙ ВИД ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА

Париж завжди славився тим, що задавав у моді тон. А коли дурні гроші у кого водяться, то можна навіть далі скочити. Зокрема, тепер грошовиті парижани мають можливість модно прикрасити своє житло: якщо хтось із членів сім'ї залишає цей грішний світ, родичі можуть «прикрасити» свою квартиру його скелетом.

Таку «модну прикрасу» винайшов паризький «художник і скульптор» Мішель Журніак. Він звільняє скелети від тлінної оболонки і розфарбовує кістки в різні кольори або покриває їх позолотою. За цю операцію Журніак править від 8000 до 25000 франків. Та чого не зробиш заради моди! Навіть якщо вона суперечить здоровому глуздові. Зрозуміло, звичайній, нормальній людині таке і в голову не прийде.

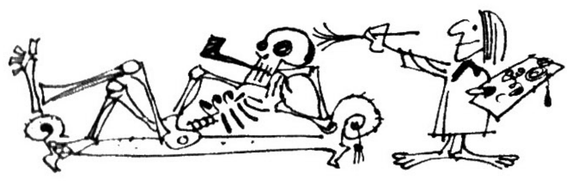

ВИНО ЯК ТАКЕ

Італійський уряд змушений був видати закон, що вином можна вважати тільки такий алкогольний напій, який виготовлено з винограду. Справа у тім, що деякі ділки вмудряються тепер робити «вино» із чого завгодно, із будь-яких покидьків.

У невеликому місті Фраскаті поблизу Рима люди якось звернули увагу, що вода в місцевій річці почервоніла і дивно пахне. Виявилось, того дня власники ресторанів довідалися, що з Рима прибула спеціальна санітарна комісія для перевірки вин у ресторанах. Отож, усі ресторанні запаси вин негайно спустили у водостічні канави. Що то було за «вино», комісія так і не з'ясувала. Але догадатися неважко.

РІЗНИЦЯ

БАЙКА

— Не так зробив! Ну й недотепа ж ти!
Людей не скликав, не роздав нарядів!
Ступай тепер під три чорти!
Терпіть таких не можу... гадів! —
Сердитий голова кипів
І вже не чув крізь гнів,
Що згадував і бога, й маму, й тещу...
Промову цю ми скоротили дещо,
І все-таки, хто чув цей крик,
Казав: — От енергійний керівник! —
А тут на вулиці з'явився
Іван, що дерть возив.
Його також сварливий гедзь вкусив,
І лайкою він мало не вдавився.
Ні образів, ні барв не пожалів,
Всіх пригадав: від бога до чортів!
Хто чув ці витвори Івана,
Обурювавсь: прорвало хулігана!

Одні і ті ж, як бачите, слова —
Так то ж Іван, а то, брат, — голова!

Євген ВАСИЛЬЧЕНКО.

с. Будилка
Лебединського району
на Сумщині.

ВИБРИКИ ПЕГАСА

«Зайшов п'яний пасажир,
підходить до каси
промовляє до касирши,
іскривив гримасу.
. . . . . .
— Дайте мені на хторе
там якісь тюфтелі,
пасажири всі від сміху
в залі кихкотелі».

О. С, із с. Расавки
на Київщині.

— А що, якби ви їм ще й вірші свої показали?! Ще більше б «кихкотелі».

«Надсилаю Вам одну з найкращих робіт «Лісова пісня». Хочу розпочати свій творчий через Вашу редакцію.

«Я йшов туди
Сам не знаю куди,
За мною ішла лисиця
Моя довгонога сестриця
За нею йшла ведмедиця
Моя животата сестриця
А далі йшли зайці
В моїй порваній куфайці
Зайці бігли бережком
Ведмеді йшли ліском
Жуки летіли через гори
Орли летіли через хмари».

В. О. з м. Бара
Вінницької області.

— Для того, щоб розпочати свій творчий через нашу редакцію, цього малувато. Візьміть «Жизнь животных» Брема і перепишіть усіх звірів, птахів і комах: хто, де, як і через що біжить, іде, летить, повзе, стрибає.

—

«На Вовка хтось замітку написав,
Що він Ягнятко розірвав,
Зробив для дядька лихо,
Хотів, щоб було тихо.
Та де там! На портреті
Побачив Вовк себе в газеті.
. . . . . .
Мораль тут каже, що катюзі,
Треба дати по заслузі».

П. П. з Ковельського
району на Волині.

— Правильно мораль каже. Навіть без байки ясно!

—

«Весела доля тому
Хто веде жінку додому,
а навпаки, хто йде в приймаки,
Немає приймак смаку
Маю тещу як собаку,
Рідко вона мовчить
як бешана гарчить».

М. Т. з Літинського району
Вінницької області.

— Спробуйте кинути літературу. Для налагодження нормальних родинних стосунків.

—

«Йде блондинка містом:
На голові зачіска — фі-фі,
Вії чорні й довгі — ого-го-го,
Щоки круглі та рум'яні — а!
Уся пухкенька надто — ай-я-яй,
Штанці, блуза влипли — охо-хо-хо,
Екстра модна й в золоті — ну й ну!?»

Т. Б. з м. Ямполя
на Вінниччині.

— Вірш також — ехе-хе...

АМУРИ ВИЙШЛИ НА ПОЛЮВАННЯ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

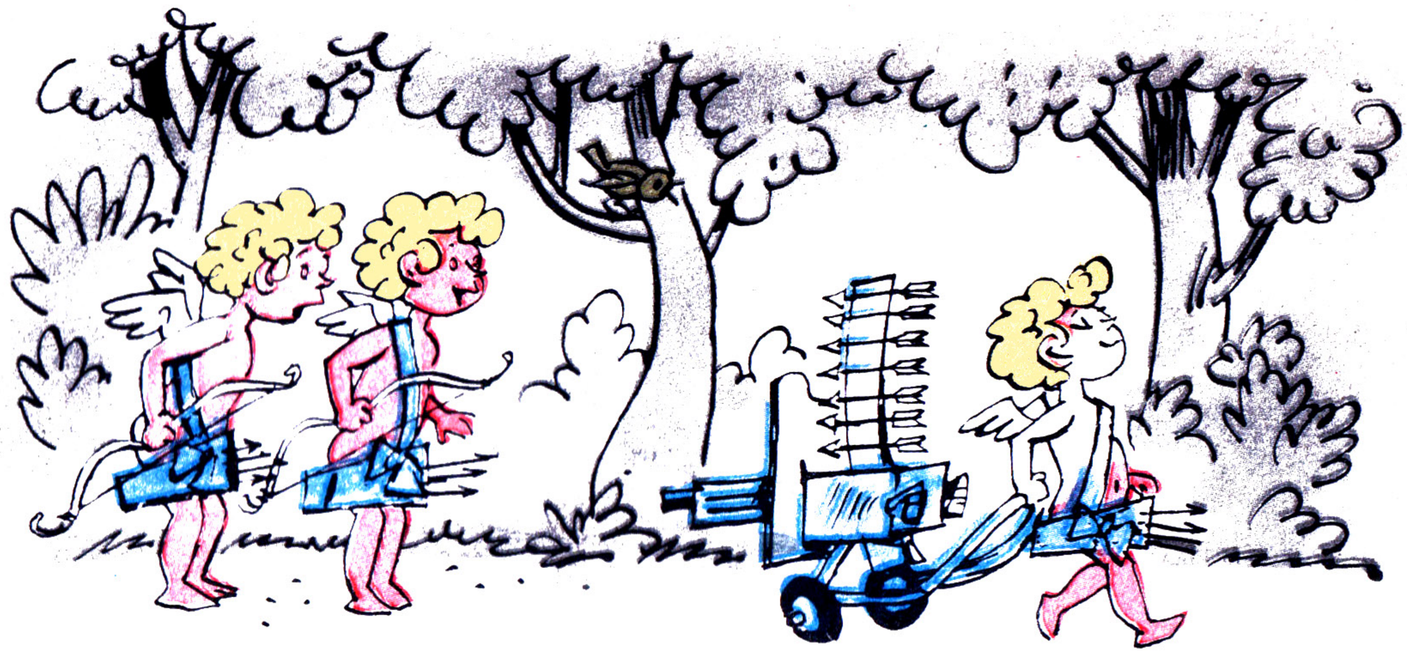

— А це наш раціоналізатор.

АФОРИЗМИ

Архітектурні надмірності зустрічаються переважно там, де немає ніякої архітектури.

—

Не доручайте мухам ставити крапки над «і».

—

З вишки у воду і генерал, бува, стрибає «солдатиком».

—

Пити при виконанні службових обов'язків має право лише тамада.

Юрій ШАНІН.

Часто люди користуються розумом, щоб робити дурниці.

—

Піднявшись на п'єдестал, не забувай, що він стоїть на землі.

—

Пожежники погасили пожежу, а потім роздули її у звіті.

—

Бажав доброї ночі, перед тим зіпсувавши день.

Ю. БРОДСЬКИЙ.

м. Київ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

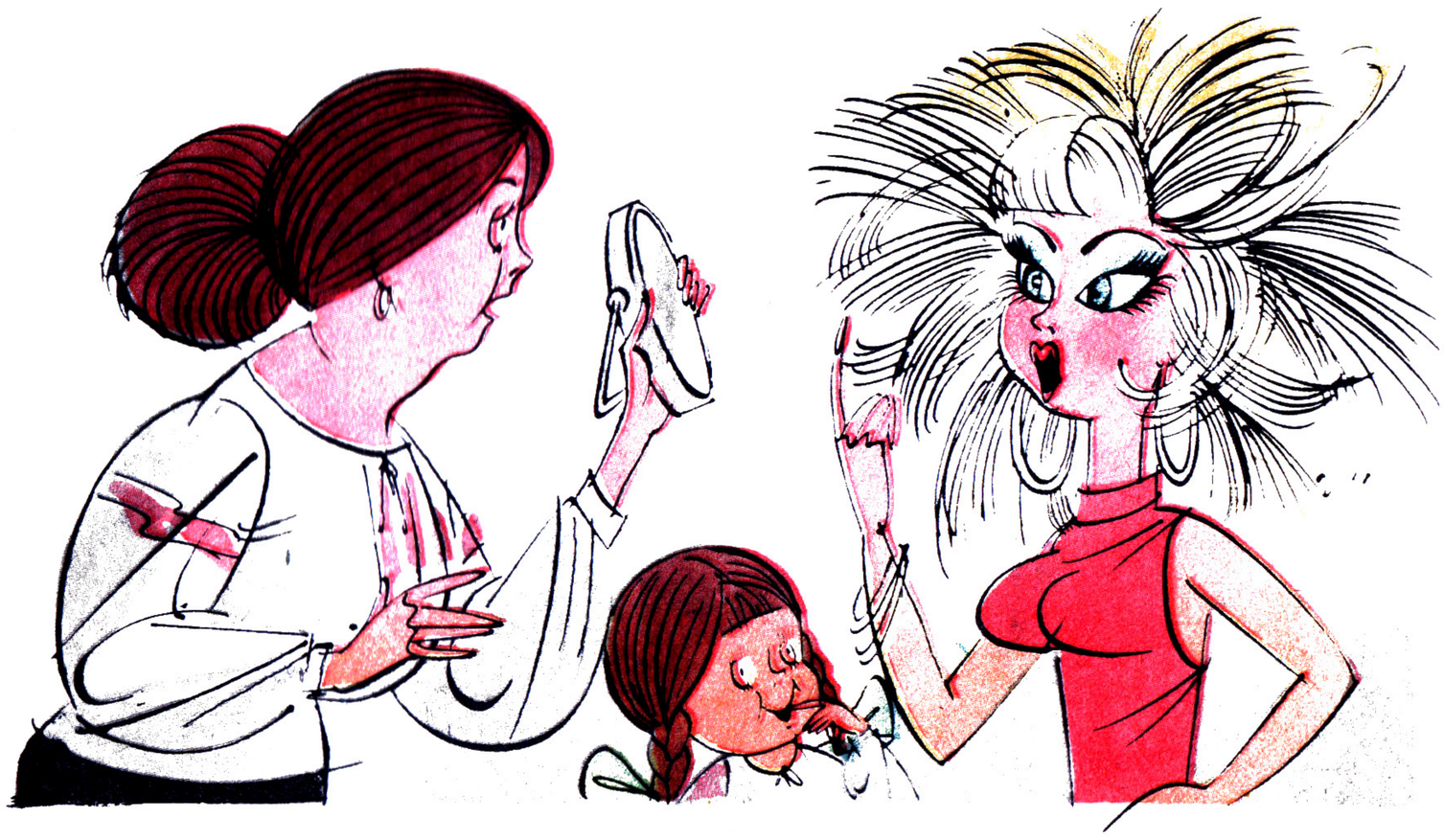

— Іди причешись!
— Що ти, мамо, ця зачіска обійшлася мені у десять карбованців...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

МАЛЮНОК-БАЙКА

— А може, підемо в гай та спів солов'я послухаємо?

БАЙКА

ВІЛ І ЗІЛ

Віктор МОРОЗ

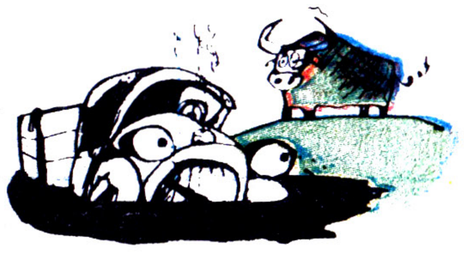

Новенький ЗІЛ на мокрому асфальті
Ледь-ледь не збив незграбного Вола.
Ще й лаяти почав рябого:
«А щоб тебе лиха година узяла,
Дідівська техніко убога!
Зо жменю вантажу везеш,
А шляхом, наче рак, повзеш.
Давно пройшли твої часи —
Ти свій кістяк в музей неси!»
Й, випереджаючи старого,
Жбурнув грязюкою на нього.
Та ось асфальт скінчивсь
на повороті —
І ЗІЛ з розгону так засів в болоті,
Що вибратися сам ніяк не міг...
Спасибі Воликові — допоміг.

* * *

Хай байка ця хвалькам перестрога:
В житті не скрізь асфальт —
є й грунтова дорога.

Друже Перче!

Кажуть, бог трійцю любить. Може, воно й так, але ми — люди невіруючі — нічого певного з цього приводу сказати не можемо. А ось у чому ми твердо впевнені, так це в тому, що трійцю дуже полюбляють трактори, відремонтовані в майстернях Мелітопольського об'єднання «Сільгосптехніка». Зважаючи на це, ми в Мелітополь за своїм відремонтованим трактором «Т-40-А» № 20-60 і виїхали втрьох. Що правильно зробили, ми переконалися зразу ж, коли по дорозі додому раптом почало відпадати заднє ліве колесо. На ньому, виявляється, ремонтники забули зашплінтувати кріпильну гайку.

Упоравшись із колесом (правда, за допомогою автокрана, якого довелося викликати), ми поїхали далі. А далі — «полетів» лівий кардан переднього моста, згодом — правий, а слідом за цим на тому ж мосту ще й пружини полопались.

Одному трактористові, звичайно, важко було б дотягти машину до колгоспу, а втрьох — якось допхали її.

Отож, рекомендуємо й іншим скористатися нашим досвідом, і в Мелітополь, за відремонтованими тракторами, їздити тільки втрьох.

В. М. ВИЗИРЕНКО, тракторист,
Д. Т. ВИЗИРЕНКО, інженер,
В. О. БУРЯКІН, слюсар.

Колгосп «Жовтень»
Василівського району
Запорізької області

Є в Кам'янко-Бузькому районі колгоспи «Маяк» та імені 17 вересня, які змагаються між собою. Звісно, і голови правлінь цих господарств Г. С. Коваленко та С. Й. Качмарик ревно слідкують, які у кого успіхи.

І от Григорій Семенович серйозно взявся за ставки. Зарибнили їх.

Довідався про це його колега з колгоспу імені 17 вересня і зневажливо закопилив губу.

— Нічого у них не вийде, — мовив, — риба або сама видохне, або рибалки-любителі виловлять її.

Та тому, що його віщування не збувалися, С. Й. Качмарик звелів спустити із свиноферми гноївку та інші нечистоти в ріку Млинівку, яка занесла їх у сусідські ставки. Доконало коропів Старояричівське відділення «Сільгосптехніки», яке поповнило річку аміачною водою, мінеральними добривами та пальним.

Тепер С. Й. Качмарик радіє:

— Чи не я казав, що нічого з тієї витівки не вийде?

В. ДИШЛЮК.

Львівська область.

Дозволь мені на твоїх сторінках висловити своє захоплення роботою т. Магочія — директора Хустського (Закарпатська область) меблевого комбінату. Який це цілеспрямований керівник! І яка чуйна, делікатна людина! Тільки-но довідався, що мені продали бракований гарнітур меблів, виготовлених на підприємстві, керованому ним, як зразу ж сприйняв це близько до свого чуйного серця. Мало того, він сів за стіл і написав мені листа, в якому попросив пробачення «за набір що має виробничі дефекти». Навіть пообіцяв, що мені його обміняють на доброякісний.

Отого обміну я й жду вже два роки.

Зверни увагу, Перче: всього лише два роки. А обіцяного, як відомо, три роки ждуть. Директор Хустського меблевого комбінату, я певна, зуміє укластися в цей строк. Бо він, повторюю, чуйна і ділова людина. За що його й хвалю!

М. ХОРОНОВСЬКА.

м. Ровно.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

КЛУБ ГУБИТЕЛІВ ПРИРОДИ

ЗАШИФРОВАНИЙ ДИРЕКТОР

На черговому засіданні правління клубу було внесено цікаву пропозицію.

— Товариші губителі! — звернувся до присутніх головуючий. — Досить нам прославляти себе в прозі. Хіба поміж нас не знайдеться поета?

Знайдеться! — бадьоро гукнув хтось. — Я поет.

От і гаразд, — зрадів головуючий. — Якраз надійшла нова заява — від директора Будилківського спиртзаводу, що в Лебединському районі на Сумщині. Він у січні цього року звелів спустити заводські відстійники у Псьол. Увічніть його віршем.

Поет-губитель закотив очі під лоба, поворушив губами і за хвильку подав аркуш, де було написано:

Карасі загинули і щуки;
Окунці вже «віддали кінці»...
Річка Псьол для риби — горе й мука;
Жить не може риба у ріці!

Пробачте, — обурився головуючий, — а чому прізвища нового члена клубу не вставили у вірш, щоб увічнити?..

Я і увічнив, — гордо вимовив поет-губитель, — прочитайте перші літери вірша згори вниз: ото й є прізвище нового члена клубу губителів природи.

І. ДЖЕРЯ.

Страшне перо НЕВТУСАКА...

«Недалеко росли тополі і ще якісь квіти».
(З учнівського переказу).

* * *

«Райлікарні требується моторолерист марки М-200».
(Із оголошення).
Надіслав Є. КУДРАЙ.

* * *

«Аптека закрита по хворобі».
(Із оголошення).

«Прошу послати мене на курси баяністів, бо я маю бажання образовать у колгоспі художню самодіяльність».
(Із заяви).
Надіслав О. КОРНЕТ.

* * *

«Підготувати і прочитати цикл лекцій на тему «Чуття єдиної людини».
(З плану роботи Будинку культури).
Надіслав М. ЯРОВИЙ.

* * *

«В следующем письме вишлю тібе фотографію в брюках і шапке».
(Із листа).
Надіслав В. ТЕРЕЩЕНКО.

* * *

«Я народився в 1959 році, вирощувався в сім'ї вчителів».
(З автобіографії школяра).

Забудова буде провадитись тільки відповідно генерального плану з вивозом головного архітектора району».
(З відповіді, надісланої до редакції).
Надіслав М. ЗУБЕНКО.

* * *

«5 кг ковбаси, яких не виявилося на момент ревізії ні проданими, ні наявними, висять на совісті завмага Старченка М. М., що і належить поповнити».
(Із акта).
Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

* * *

«ОБЯВЛЄНІЄ.
«Продайоца шапка з дліними ухами на андатріном міху. Жилаючий приобрісті явица в кафе Юг што возлі Автостанції в любой день после піті вечіра».
Надіслав Л. ГОНЧАРЕНКО.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «З олівцем по Чигирину» — так називався фейлетон, опублікований у № 23 журналу за 1973 рік, у якому писалося про недоліки в справі благоустрою та обслуговування населення цього міста.

Як повідомив заступник голови виконкому Черкаської облради тов. Дубовий, нині по місту регулярно курсують шість автобусів. Автовокзал відремонтовано, налагоджено роботу буфету.

На Богдановій горі криницю відремонтовано.

Для ремонту під'їзного шляху та будівництва очисних споруд на фурнітурному заводі республіканське об'єднання «Укрдетальфурнітура» асигнувало 90 тисяч карбованців.

Замовлено технічну документацію і для реконструкції очисних споруд на харчокомбінаті.

★ Жителька міста Коростишева т. Єфименко написала редакції про те, що вона необачно купила туфлі, які виявилися бракованими, і що з того вийшло. Звернулась вона до працівників райунівермагу «Ювілейний», потім до Ворошиловградської взуттєвої фабрики № 8, надсилала туфлі на експертизу, про них аж двічі писала райгазета. Та ні нових туфель, ні грошей одержати ніяк не могла.

Цього листа вміщено у № 22 журналу за 1973 рік.

Заступник голови правління Житомирської облспоживспілки тов. Верховлюк сповістив редакцію, що гроші за браковані туфлі громадянці Єфименко повернуто.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

[З журналів «Рогач» — Братіслава, «Стършел» — Софія, «Панч» — Лондон, «Павліха» — Любляна, «Остен» — Скопле, «Парі-матч» — Париж].

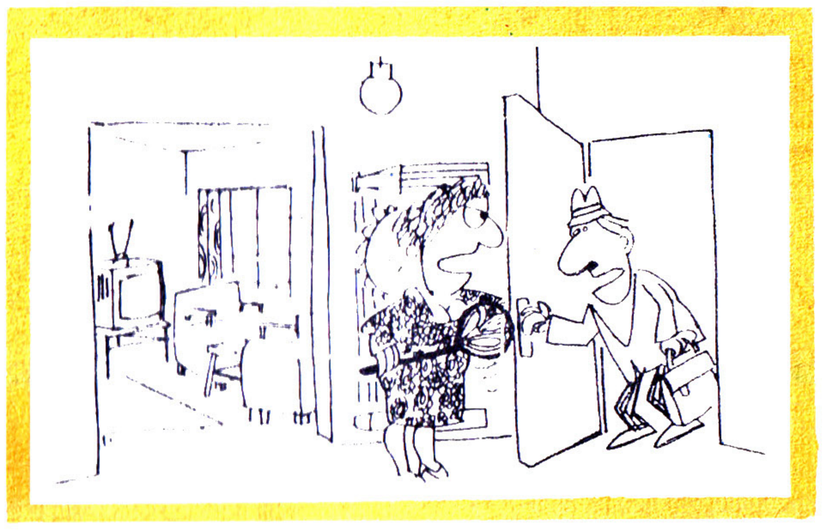

— Чого це так пізно!
— Пробач, заспав на службі...

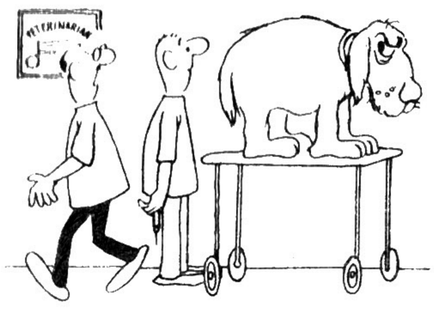

— Зроби йому укол, а я почекаю тебе на шафі.

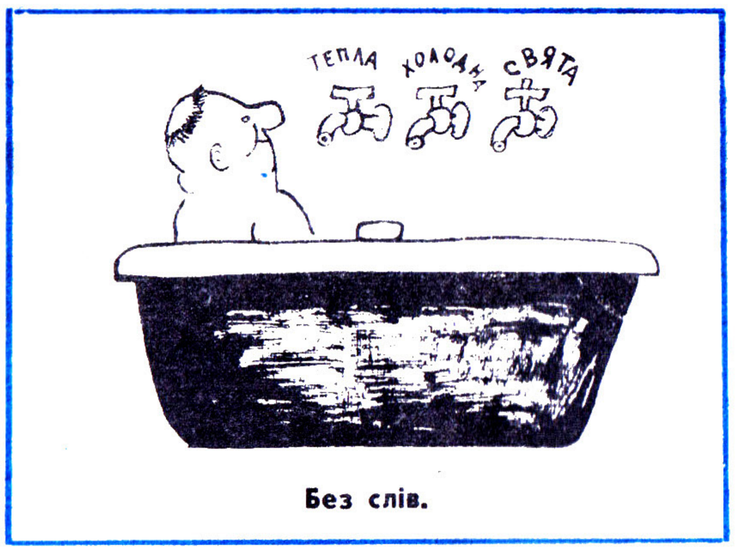

Без слів.

— Все життя носитиму тебе на руках!
— Чому!! Хіба ти не маєш автомашини!

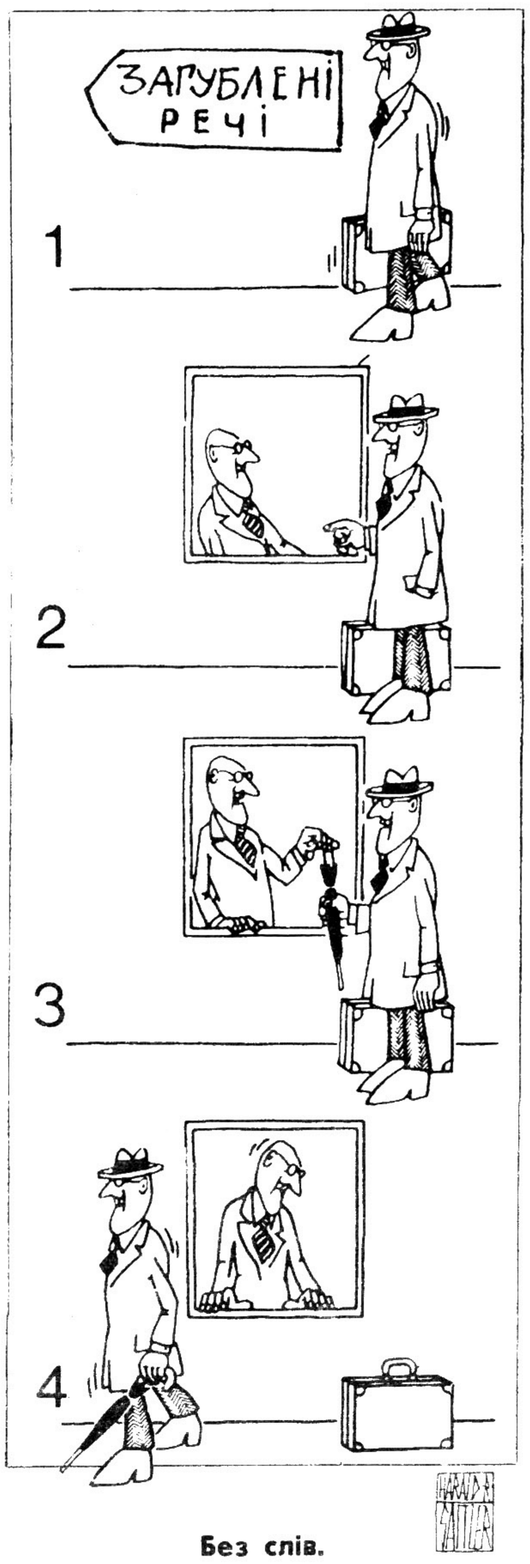

Без слів.

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 9 (931). (на украинском языке). Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 2. IV. 1974 р. Підписано до друку 17. IV. 1974 р. БФ 09971. Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4.54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01667. Тираж 2.850.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Індекс 74393

Чілійська хунта та її державне кермо.

ІСМІХ І ГРІХ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

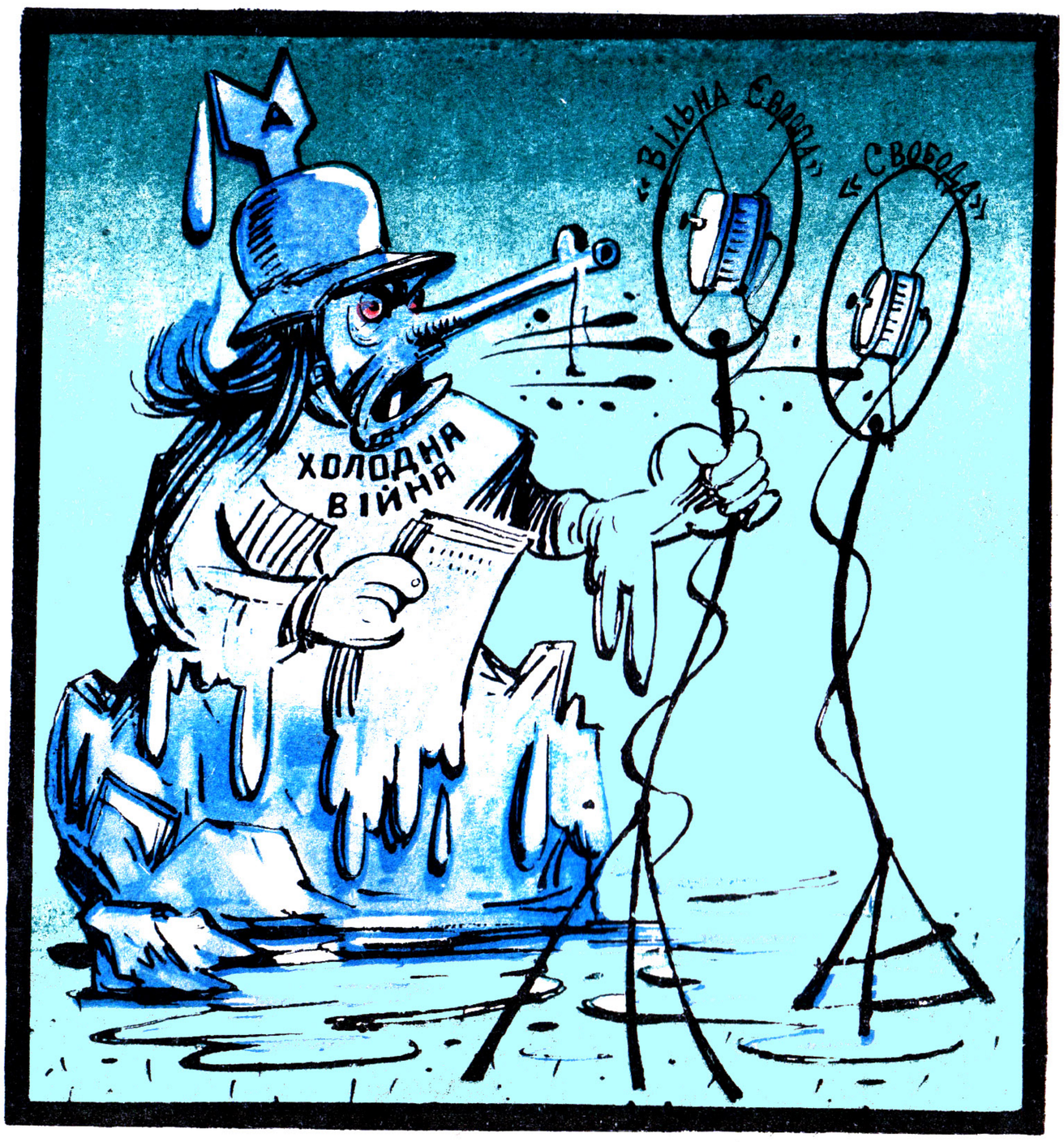

Головний радіокоментатор.

Адвокат Сьодін із шведського міста Гетеборга перед смертю заповів свій статок місцевій психіатричній лікарні. В заповіті це обгрунтовується так: «Ці гроші я нажив завдяки ненормальним людям, які часто починають довгі й дорогі процеси із зовсім дріб'язкових приводів. Хай же мої гроші дістануться тим, кого заперли в божевільню тільки тому, що в них не було грошей, які вони могли б проциндрити на судових процесах».

* * *

Британська дослідницька станція рибальства одержала особисто від колишнього прем'єр-міністра пана Хіта серйозне завдання: виявити, які умови потрібні устрицям, щоб ніщо не затьмарювало їхнього життя і щоб вони завжди почували себе щасливими.

Можна було б позаздрити устрицям, що живуть на обмілинах поблизу Британських островів — про них турбується така високопоставлена особа. Але незабаром стало відомо, що пан прем'єр цікавився приватним життям устриць не з гуманних міркувань, а з «гурманних»: він дуже любить смачно поїсти, а оце дізнався, що «щасливі» устриці стають товстими, соковитими і дуже смачними.

* * *

Мосьє П'єр Буало підробив чек і потрапив у тюрму. Але це не заважає йому дбати про престиж французів: тут він очолив боротьбу в'язнів за поширення моди на тюремну одежу. В одному із численних своїх послань до міністерства юстиції він так пояснює необхідність цього: «Слава французької елегантності поставлена на карту. Не можна допустити, щоб Королева Мод втратила свою корону перед тюремними стінами».

* * *

Американський сенатор Вільям Проксмайєр проповідує жорстоку економію державних коштів. І сам подає яскравий приклад: щоденно проходить пішки сім кілометрів — від свого будинку до сенату. Сенатор каже: «Ходячи пішки, я не тільки роблю дещо корисне для свого здоров'я, а й заощаджую державі на службовому автомобілі».

На це його політичний супротивник сенатор Оррейт сказав одного разу: «Як мені відомо, ви ходите вже тридцять років, але дефіцит у державній скарбниці більший, ніж був раніш».